

Missziós közösség vagyunk

Beszélgetés a MÉCS új vezetőivel,
a nyolcgyermekes Dévényi házaspárral

Augusztus végén egész napos rendezvényen ünnepelte alapításának 25. évfordulóját a magyarországi MÉCS Családközösség az esztergomi Szent Adalbert Központban. Az eseményen a közösséget kezdetektől fogva vezető Ménesi házaspár, Krisztina és Balázs a fiatalítás jegyében átadta a MÉCS vezetését a nyolcgyermekes Dévényi házaspárnak, Bettinek és Norbertnek. A családközösség új vezetőivel esztergomi otthonukban beszélgettünk.

– Huszonhárom éve házасok. Hogyan ismerkedtek meg?

Dévényi Betti: Elsőéves voltam a miskolci egyetemen, magyar–angol szakon, Norbi pedig ötödéves a jogon. Több katolikus közösség is működött ott, az egyiket ő vezette. A nővérem odajárt, elhívott engem is, így ismertem meg Norbit. Imponált, hogy láttam rajta az elköteleződést a hitben, ami fontos volt nekem. Négy és fél évig jártunk együtt, utána házassodtunk össze.

Dévényi Norbert: Minden hétköznap este tíz órakor imádkoztunk és énekeltünk az egyetem egyik termében, először csak ketten, hárman, később ez a szám felduzzadt tíz-tizenkét főre. Karizmatikus közösséggé váltunk egy idős debreceni atya, Farkas András hatására.

(Folytatás a 8. oldalon)

A Hortobágyra deportált családok emlékére

Szobrot avattak
a szegedi dóm kertjében
7. oldal

Úgy teremtett, hogy már tudta: gitározni fogok, és dalokat szerezni

Életútinterjú
Ferenczy Rudolfal (Dax)
11. oldal

Egy apa levele a lelkifurdalásról és a felelősségről

12. oldal

Az életszentség az örök boldogság előíze

Mohos Gábor megáldotta
a felújított budapesti Szent Imre-templomot

A budapesti Szent Imre-templom búcsúján, november 6-án Mohos Gábor, az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye segédpüspöke megáldotta a felújított épületet. A szentmise végén Szkaliczki Örs OCist, a templom plébánosa és Bérczi Bernát OCist zirci apát ünnepélyesen hála-jukat fejezték ki mindazoknak a szakembereknek, akik a munkálatokat vezették.

(Folytatás a 3. oldalon)

Amikor a lélek ragadja a kezébe a gyeplőt

Összefogással a dunakeszi-alagi Szent Imre-templomért

Marton Zsolt megyéspüspökkel ünnepelték Dunakeszi-Alag hívei templomuk és környezete megújulását. November 5-én, Szent Imre emléknapján szentmise keretében adtak hála-t. A 34. eucharisztikus kongresszushoz kapcsolódóan, összefogással épült templom az 52. eucharisztikus kongresszusra újult meg, újra összefogás eredményeként.

Lebontották a kerítést, ezáltal megnyitották a templom előtti teret, parkosítottak, padokat helyeztek el, templomkerti játszótérrel újítottak fel a munkálatok során. A Dunakeszi

Alag városrészében álló Szent Imre-templom plébániája hívó gesztusa ez a város felé. „Lépjenek be templomunkba, közösségeinkbe, hogy találkozzanak Krisztussal” – e szavakkal áldotta meg Marton Zsolt püspök az immár teljes megújulását, átalakulását ünneplő templomot.

A templom még 2019-ben teljes belső felújításon esett át, akkor Beer Miklós püspök jelenlétében adtak hála-t az alagi hívek. Az alagi az ország egyik első úgynevezett „leventetemploma”, amely kifejezetten az ifjúság hitéleti és erkölcsi nevelését hivatott szolgálni.

(Folytatás az 5. oldalon)

A magvetés ideje

Az újonnan kinevezett országos egyetemi
lelkészi referenssel beszélgettünk

Őszi ülésén a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia országos katolikus egyetemi lelkészi referenssé nevezte ki Törő Andrást. A Debreceni Egyetem lelkésze, a Debreceni Szent László Katolikus Szakkollégium igazgatója egyetemi lelkészi tapasztalatairól, a rá váró új feladatokról, a fiatalok iránti felelősségvállalásról beszélt.

– Tanulmányai befejezése után a Debrecen-Nyíregyházi Egyházmegye püspöki titkára lett, ám hivatali teendőinek ellátása mellett lelkipásztori szolgálatra is vágyott. Hogyan egyeztette össze ezt a két feladatot?

– Amikor 2015-ben hazajöttem Rómából, valóban azonnal püspöki titkár lettem. Az első pillanattól fontos volt számomra, hogy a központi szolgálathoz tartozó feladatok mellett lehetőséget találjak a lelkipásztorkodásra is. Akkor a Megtestesülés-plébánián szolgáló Felföldi László fogadott kisegítőnek a plébániájára. 2016-ban indult egy egyetemi csoportom, 2017-ben a debreceni Szent László Szakkollégium koordinátora, majd igazgatója lettem, mellette a Debreceni Egyetem lelkésze, valamint az egyházmegyei ifjúságpasztoráció referense. Mindezen túl ma még az egyházmegye püspöki hivatalának irodaigazgatója is vagyok.

– Az országos katolikus egyetemi lelkészi referensi szolgálat új feladatkör a magyar Egyházban. Hogyan indul el ezen a járhatlan úton?

(Folytatás a 9. oldalon)

Nehéz szabadnak maradni, nehéz, de nem lehetetlen

A Szentatya október 6-án folytatta katekézisést a Galata-levelel. A mai, immár tizedik alkalommal a Krisztustól kapott szabadságról elmélkedett (vö. Gal 4,4–5; 5,1). Az általános kihallgatás végén pedig kifejezte az Egyház szegyekezését a francia egyházban történt szexuális visszaélések miatt, és kérte, hogy mindent tegyünk meg annak érdekében, hogy hasonló tragédia soha nem fordulhasson elő. Ferenc pápa teljes katekézisének fordítását közreadjuk.

akik a legalizmusba, a kazuisztikába menekülnek. Pál tehát arra biztatja a keresztényeket, hogy maradjanak állhatatosak a keresztséggel kapott szabadságban, és ne engedjék, hogy újra a „szolgaság igája” alá kerüljenek (Gal 5,1). Joggal féltékeny a szabadságra. Tisztában van azzal, hogy néhány „hamis testvér” – ahogyan nevezi őket – a közösségbe furakodott, hogy „kikémleljék szabadságunkat, melyet Krisztus Jézusban kaptunk, és szolgaságba taszítsanak bennünket” (Gal 2,4), és ezt Pál nem tűrheti. Egy olyan igehirdetés, mely kizárná a Krisztusban való szabadságot, sosem lenne evangéliumi: pelagianista, janzenista vagy hasonló lehetne, de nem evangéliumi.

Senkit sem lehet kényszeríteni, senkit sem lehet rabszolgává tenni Jézus nevében, aki szabaddá tesz bennünket. A szabadság ajándék, melyet a keresztségben kaptunk. Szent Pál tanítása a szabadságról mindenekelőtt pozitív. Az apostol Jézus tanítását ajánlja, melyet János evangéliumában is megtalálunk: „Ha megmaradtok tanításomban, valóban tanítványaim vagytok, megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz titeket.” (Jn 8,31–32) Ezért mindenekelőtt arra figyelmeztet, hogy maradjunk Jézusban, a minket felszabadító igazság forrásában. A keresztény szabadság tehát két pilléren nyugszik: az első az Úr Jézus kegyelme, a második pedig az igazság, amelyet Krisztus tár elénk, és amely ő maga.

A szabadság mindenekelőtt az Úr ajándéka. A szabadság, melyet a galaták megkaptak – és hozzájuk hasonlóan mi is a keresztséggel –, Jézus halálának és feltámadásának gyümölcse. Az apostol egész igehirdetésének középpontjában Krisztus áll, aki megszabadította őt korábbi életének kötelekeitől: csak belőle fakadnak a Lélek szerinti új élet gyümölcsei. A legigazibb szabadság, a bűn rabságából való szabadulás ugyanis Krisztus keresztségéből származik.

Krisztus keresztye által szabadultunk ki a bűn szolgaságából. Pontosan ott, ahol Jézus hagyta magát átszögezni, ahol rabbá tette magát, ott helyezte el Isten az ember felszabadításának forrását.

Ez folytonosan ámulatba ejt bennünket: az a hely, ahol minden szabadságunktól megfosztanak, vagyis a halál, a szabadság forrásává válhat. Ez Isten szeretetének a titka: megérteni nem könnyű, de ezt éljük meg. Jézus maga jelentette ki, amikor azt mondta: „Azért szeret engem az Atya, mert odaadom életemet, hogy aztán visszavegyem. Senki sem veszi el tőlem: én adom oda magam-

tól. Hatalmam van odaadni, és hatalmam van visszavenni” (Jn 10,17–18). Jézus azért valószínűleg, hogy halálra adja magát; tudja, hogy csak így nyerheti el az életet mindenki számára.

Pál, mint tudjuk, saját személyében tapasztalta meg a szeretetnek ezt a misztériumát. Ezért mondja a galatáknak rendkívül merészen: „Krisztussal engem is keresztre feszítettek” (Gal 2,19). Tudja, hogy ebben az Úrral való legmagasabb fokú egyesülésben élete legnagyobb ajándékát kapta: a szabadságot. A Kereszten ugyanis keresztre feszítettett „a test, szenvedélyeivel és kívánságaival együtt” (Gal 5,24). Megértjük, milyen nagy hit töltötte be az apostolt, milyen mély, meghitt kapcsolata volt Jézussal, közben pedig azt éreztük, hogy belőlünk ez hiányzik, de az apostol tanúságtétele arra bátorít, hogy fejlődünk ebben a szabad életben. A keresztény szabad, szabadnak kell lennie, nem válhat újból parancsok, idegen dolgok szolgájává.

A szabadság második pillére az igazság. Itt is emlékezni kell arra, hogy a hit igazsága nem egy elvont elmélet, hanem az élő Krisztus valósága, mely közvetlenül érinti személyes életünk mindennapi és átfogó értelmét. Hány olyan ember van, aki nem tanult, írni-olvasni sem tud, de jól megértette Krisztus üzenetét, és rendelkezik ezzel a bölcsességgel, mely szabaddá teszi?! Krisztus bölcsességéről van szó, mely a Szentlélek által a keresztséggel lett az osztályrészünk. Hány olyan embert ta-

lálunk, aki jobban éli Krisztus életét, mint például a nagy teológusok, és aki nagyszerű tanúságot tesz az evangélium szabadságáról?!

A szabadság annyiban tesz szabaddá, amennyiben átalakítja és a jó felé irányítja az ember életét.

Ahhoz, hogy valóban szabadok legyünk, nem elég ismernünk önmagunkat, pszichológiai szinten, hanem mindenekelőtt igaz módon kell cselekednünk bensőnkben, mélyebb szinten. És ott, a szívünkben meg kell nyílnunk Krisztus kegyelme előtt. Az igazságnak nyugtalanítania kell bennünket – térjünk vissza ehhez a nagygon is keresztény szóhoz: nyugtalanság. Tudjuk, vannak keresztények, akik sosem nyugtalanok: mindig ugyanúgy élnek, nincs mozgás a szívükben, hiányzik belőlük a nyugtalanság. Miért van ez így? Mert a nyugtalanság annak a jele, hogy a Szentlélek munkálkodik bennünk, a szabadság pedig aktív szabadság, melyet a Szentlélek kegyelme ébreszt. Ezért mondom, hogy a szabadságnak nyugtalanítania kell bennünket, folyamatosan kérdéseket kell feltennie nekünk, hogy egyre mélyebbre és mélyebbre tudjunk hatolni abban, amik valójában vagyunk.

Így felfedezzük, hogy az igazság és a szabadság útján járás fáradtságos, és ez az út egy életen át tart. Nehéz szabadnak maradni, nehéz, de nem lehetetlen. Hajrá, haladjunk előre ezen a téren, hasznunkra lesz! Olyan út ez, amelyen a Keresztből származó Szeretet vezet és támogat bennünket: a Szeretet, mely feltárja az igazságot és nekünk adja a szabadságot. És ez a boldogság útja. A szabadság szabaddá, örömtelivé és boldoggá tesz bennünket!

**Fordította: Tózsér Endre SP
Fotó: Vatican News**

Előkészületek a lisszaboni ifjúsági világtalálkozóra

A Katolikus Egyház világszerte november 21-én tartja az ifjúsági világnapot, amely a 2023. augusztus 1–6-ig megrendezendő lisszaboni ifjúsági világtalálkozóra készíti fel a fiatalokat. Őket Ferenc pápa erre az időre lelki zárándokútra hívja, az egyházmegyéket pedig arra buzdítja, hogy maguk is tartsanak ifjúsági találkozókat az előkészület jegyében.

„Szeretnék ismét kézen fogni benneteket, és veletek együtt járni azon a lelki zárándokúton, ami a 2023-as lisszaboni ifjúsági világnapra vezet” – írja Ferenc pápa a 36. ifjúsági világnap alkalmából. Majd hozzáteszi: „Amikor egy fiatal elbukik, bizonyos értelemben az egész emberiség elbukik. De az is igaz, hogy amikor egy fiatal felemelkedik, mintha az egész világ is felemelkedne. Fiatalok, milyen nagyszerű lehetőség van a kezetekben! Milyen nagy erő van a szívetekben!”

A Hajdúdorogi Főegyházmegye november 20-án (szombaton) Debrecenbe várja a főegyházmegye ifjúságát. Egyénileg is lehet csatlakozni, de azok az ifjúsági csoportok se maradjanak távol, melyek rendszeresen összejárnak. Be lehet majd kapcsolódni a karitatív munkába, de érdekes előadásokat is meg lehet majd hallgatni. Természetesen a közös imádkozás sem marad el, és még mindezek felül is jó néhány meglepetéssel készülnek a szervezők.

További információk a jelentkezéssel kapcsolatban a Hajdúdorogi Főegyházmegye ifjúsági referensénél kérhetők az ifjusagiroda@hd.gorogkatolikus.hu e-mail-címen.

**Forrás: Hajdúdorogi Főegyházmegye
Fotó: Pexels.com**

A Szentatya a gyerekek kizsákmányolása ellen

Támogatni kell a kistermelő családokat, hogy a szülők ne kényszerüljenek arra, hogy munkára fogják gyermekeiket – hangsúlyozta a pápa a kiskorúak mezőgazdasági munkavégzésének elkerülése témában november 2-án az ENSZ világegyezményi szervezetének (FAO) római székházában tartott találkozó résztvevőire intézett üzenetében, nemzeti és nemzetközi összefogásra szólítva a gyermekek védelméért.

Ha a gyermekmunka kizsákmányolásként nyilvánul meg, akkor még inkább olyan csapással válik, amely kegyetlenül megsérti a kicsinyek méltóságát, lehetetlenné teszi a harmonikus fejlődést, és korlátozza a jövőbeli lehetőségeiket. Károsítják a gyerekeket, csak hogy kielégítsék a felnőttek termelői és hasznoszerző szükségleteit – olvasható a pápai üzenetben.

A drámai helyzetet tovább súlyosbította a világvárvány, melynek következtében egyre több kiskorú hagyta abba az iskolát és kényszerült a rabszolgaságba. A nehéz munkakörülmények sokukat az egészséghöz való joguktól is megfosztják. A mezőgazdasági ágazatra figyelve helyzetük még riasztóbb: fiúk és lányok ezrei kénytelenek kimerítő, bizonytalan és elkeserítő körülmények között dolgozni, rossz bánásmódtól, bántalmazásoktól és diszkriminációtól szenvedni – mutat rá Ferenc pápa. – A mélypontot az jelenti, amikor maguk a szülők kénytelenek dolgoztatni gyermekeiket, mert az ő aktív hozzájárulásuk nélkül nem tudnák eltartani a családjukat.

Üzenetében a pápa azon kívánságának ad hangot, hogy a római találkozón hathatós felszólítás szülessen, amely az illetékes nemzetközi és nemzeti szervektől a gyermekek nyugalmanak és boldogságának védelmét követeli.

A gyermekvédelem a legjövödelmezőbb befektetés, amit az emberiség megtehet – hangsúlyozta a Szentatya. – A gyermekek védelme azt jelenti, hogy tiszteltetben tartjuk növekedésük időszakát, és hagyjuk, hogy e törekény hajtások megfelelő körülmények között nyílhassanak és

virágozhassanak. A gyermekek védelme magában foglalja a kisgazdálkodó családokat segítő konkrét intézkedések meghozatalát is, hogy ne kelljen gyermekeiket vidékre küldeniük dolgozni annak érdekében, hogy a jövedelem elegendő legyen családjuk méltó eltartásához. Végül a gyermekek védelme azt jelenti, hogy biztosítjuk számukra a biztonságos növekedést, mely által szabad, becsületes és támogató állampolgárokká lehetnek.

Mennyire fontos lenne, hogy mind nemzetközi, mind nemzeti szinten megfelelő és hatékony jogrendszer védje a fiúkat és a lányokat ettől a káros, technokrata mentalitástól, amely eluralkodott a világban. Legyenek mind többen, akik azon dolgoznak, hogy a gyerekeket és a fiatalokat a munkaerő-kizsákmányolás brutális igájára ítélt féktelen hasznoszerzési vágya a gondoskodás logikájának adja át a helyét. Ebben az értelemben szükség van a nevelésre, a tudatos és felelős magatartás kialakítására – zárul Ferenc pápa üzenete a kiskorúak mezőgazdasági munkavégzésének elkerülése témában rendezett nemzetközi találkozó résztvevőire.

**Forrás: Vatikáni Rádió
Fotó: Vatican News**

Az életszentség az örök boldogság előíze

Mohos Gábor megáldotta a felújított budapesti Szent Imre-templomot

(Folytatás az 1. oldalról)

A háromnapos búcsú egyaránt nagy ünnep a ciszterci templomba járóknak és a környéken lakóknak. November 5-én, pénteken az Ezüst-kar koncertje után, a közös zsolozsmát követően ünnepi szentmisét mutattak be az espereskerület papságával. November 6-án pedig a szerzetesi és papi hivatásokért mondott rózsafüzér után Mohos Gábor mutatott be ünnepi szentmisét, melynek keretében megáldotta a felújított templomot. Szombaton és vasárnap a felújított templom mellett kézművesvásár várta az ide látogatókat, vasárnap a Budai Ciszterci Szent Imre Gimnáziumban ingyenes egészségügyi szűrésre nyílt lehetőség.

A templom megáldását már 2020-ban tervezték a templombúcsú alkalmából, de akkor a járványhelyzet alakulása és a korlátozások miatt nem kerülhetett rá sor.

A szombat esti ünnepi szentmisén a püspök mellett koncelebrált Bérczi Bernát OCist zirci apát, Szkaliczki Örs OCist plébános, Huszár Lőrinc OCist, a templom káplánja, és szolgálatot teljesített Kató Csaba állandó diakónus. A szentmisén a templom ének- és zenekara előadásában klasszikus egyházzenei műveket hallhattunk.

Szkaliczki Örs elsőként köszöntötte Mohos Gábort, kifejezve, hogy régóta készülnek arra, hogy az örömet és rácsodálkozást, mely a szívükben van a felújított templomot látva, ünnepélyes formában is kifejezzék, majd felkérte a püspököt a templom megáldására.

Ez az áldás soha nem pusztán a falaknak szól: azoknak is, akik fáradoztak a templom felújításán, valamint az egész hívó gyülekezetnek és a templom közösségének – hangsúlyozta, majd köszöntötte a zirci apátot, aki nemcsak vendég volt, hanem házigazda is, majd Varga Zs. Andrást, a Kúria elnökét, Simicskó István parlamenti képviselőt és frakcióvezetőt, valamint az önkormányzat képviselőjében jelen lévő Hoffmann Tamást.

A püspök a könyörgő imádságot követően megáldotta a templomot és a közösséget is.

Szent Imre ünnepének megfelelően a Bölcsesség könyvéből vett olvasmány és a Rómaiaknak írt levélből származó szentlecke után Szent Lukács evangéliumából hallhattuk az éber szolga példázatát.

Amikor a közösség védőszentjét ünnepeljük, érdemes rátekinteni a keresztény néprek arra a hagyományára, hogy a közösségnek és mindannyiunknak védőszentjei vannak – kezdte prédikációját Mohos Gábor. – Ősi tapasztalat, hogy a világban a jó és a rossz között egy

nem látható, de valóságos küzdelem zajlik.

Szükségünk van pártfogókra, akik védenek és segítenek minket, hogy az életünk helyesen bontakozzon ki, meg tudjuk valósítani azt az utat, amely által személyiségünk gazdagodik és érlelődik az örök életre.

A templom védőszentje, Szent Imre herceg szembesít bennünket azzal, milyen az az élet, amelyre az Isten hív meg minket, amiért teremtett minket. Istennek mindannyiunkkal csodálatos terve van, ami egy személyesen ránk szabott terv. Ez kibontakozhat, ha együttműködünk vele – látjuk a szentek életében is. Példájuk nyomán megbizonyosodhatunk afelől, hogy mindez lehetséges, de azzal is szembesülünk, mi a helyes.

A világban sokan úgy élnek, mintha az életükkel azt kezdenének, amit akarnak. Ez egyfelől igaz, hiszen szabadok vagyunk, de nem minden jó nekünk, a környezetünknek és a világnak. Szembetűnik, hogyan árt az emberiség életformája a teremtett világnak, hogyan borul fel a természet egyensúlya az ember tevékenységétől.

A szentek megmutatják nekünk, hogy létezik helyes út. Vannak szent fiatalok ma is, elég Carlo Acutisra gondolni, aki az internet korában élt, és az Oltáriszentség csodáiról hozott létre honlapot.

A modern világban is lehet az Isten útján járni akkor, ha kinyitom a szívem, és az Isten felé fordulok. Ha nem ezen az úton járok, az ugyan szabadságnak tűnik, de valójában rabság.

Miért nem járunk az életszentség útján lelkesedéssel? – tette fel a kérdést a szónok. – Az egyik nagy akadály, hogy nem könnyen hisszük el Istennek, hogy szeret minket, nem akar rosszat nekünk, és az a boldogság útja, amit ő szeretne. De mindig van lehetőségünk ebből megtérni.

A szentek életére tekintve azt is látjuk, hogy nem mindig úgy történ-

ság útja, amit ő szeretne. De mindig van lehetőségünk ebből megtérni.

att nem tudott részt venni az ünnepben. A plébános kiemelte, mennyire csodálta nyugodt lelkiállapotát, és hogy a mostani építőipari körülmé-

nek az események, mint ahogyan terveztük, hanem valamilyen titokzatos út valósul meg. Szent Imre életútja is rejtély: rátermett lett volna az ország irányítására, erre készült, erre képezték, ezt tanulta, mégis az Isten fiatallon magához hívta. Szent István is azt gondolta, hogy neki adja a trónt, de fia halálával nem volt alkalmas trónörökös. Emberi ésszel nem követhető dolgot tett, amikor felajánlotta az országot, a népet Szűz Máriának. Ki tudja, ha István ezt nem teszi meg, megmaradt volna-e ez a nép? István tudta, hogy a szentek velünk vannak, és kiemelkedik közülük a Szűzanya. Ha őrá bízta az országot, akkor olyan oltalom alá kerül a közösség, amely segít az e világi küzdelmekben, a háborúkban, ugyanígy az ideológiai küzdelmekben is.

Azért vagyunk ma itt a templomban, mert előttünk mindig voltak olyan generációk, melyek megélték és továbbadták a hitet. Rajtunk múlik, hogy a kereszténységet megéljük-e, és továbbadjuk-e – hangsúlyozta a püspök.

A szentmisén Szkaliczki Örs köszönetet mondott a felújítás másfél éve alatt a templomért dolgozó felelősöknek. Elsőként Semmelweis Tamásnak, aki ősi zirci családból származik, és a szívén viseli a rend épületeinek a sorsát. Felügyelte, közben tartotta a felújítást, és elkészítette az ehhez szükséges terveket.

Csornyánszky Elek az Alp-Inter Magasépítő Kft. ügyvezető igazgatója betegsége miatt nem tudott részt venni az ünnepben. A plébános kiemelte, mennyire csodálta nyugodt lelkiállapotát, és hogy a mostani építőipari körülmé-

Csók János építésvezető mindennapos jelenlétét és áldozatos munkáját emelte ki méltatásában a plébános, valamint azt, hogy mindenkivel a saját nyelvén tudott beszélni, legyen az akár az egyházi protokoll nyelve.

Drabos Erik az apátság ügyvédjeként kísérte a felújítást. Várhelyi Gábor, a közösség tagja végig jelen volt odaadásával és törődésével, most is a ministránsok közül lépett a plébános és apát mellé.

A Himnusz közös eléneklése után is tovább gyönyörködhattunk a templom zenekara és énekkara által nyújtott élményben.

A budai ciszterci Szent Imre-templom 2019–20-as felújítása során a templomkülsőben teljesen megújult az egész homlokzat, a sisakok bádorgozása, a villámhárító rendszer, a fő- és oldallépcsők és az erkély. Kijavították a süllyedésből adódó homlokzati repedéseket, a műkö díszeket, szobrokat és lábazatot, az ablakokat, a toronysisakok fa fedélszékét, a kapukat, a tornyokon lévő kereszteteket és gömböket. Újonnan gondoskodtak toronyórák beépítéséről és a madárvédelemről.

A templom körül teljesen megújult a járda, a felszíni és felszín alatti víz-elvezetés, a világítás, a biztonságikamera-rendszer, továbbá a zászlótartók és a zöldfelület.

A templombelsőt kifestették. Teljesen megújultak a világítótestek, a dugaszolóaljzatok, az erős- és gyengeáramú elosztó központ, a biztonsági kamerák, a riasztórendszer, az internet és belső wifi és az audiovizuális technika, felújították a teljes villamos hálózatot és az előtér ajtajait, kijavították a süllyedésből adódó repedéseket. A felújítás a magyar kormány támogatásával valósult meg.

Vámosy Erzsébet
Fotó: Lambert Attila

A Katonai Ordinariátus is részt vesz a szinodális folyamatban

A Katonai Ordinariátusban is megkezdődött a Ferenc pápa által meghirdetett szinodális folyamat, mely a 2023-as püspöki szinódust előzi meg.

Ez az az időszak, amely a speciális lelkipásztorok közötti dimenziójában szolgálóktól is egyedi válaszokat és megoldásokat kíván. A felkészülés az alakulatok laktanyáinak kápolnáiban, a helyőrségek településének templomaiban, illetve Berta Tibor tábori püspök a Katonai Ordinariátus budapesti székházának kápolnájában bemutatott szentmiséjével vette kezdetét.

A katonalelkészek sajátos körülmények között szolgálnak sokfelé az országban, feladataik közé tartozik az is, hogy a Magyar Honvédség külföldön missziót teljesítő katonáit adott esetben a világ különböző pontjaira is elkísérjék. Ennek okán a szinódusra való előkészület a tábori lelkészek-től is sajátos nyitást igényelt.

Ahogy Sevillai Szent Izidor imájában is szerepel:

„Előtted állunk, Szentlélek, és a te nevedben gyűltünk össze. Egyedül te vezess minket, lelj otthonra a szívünkben.” – Így imádkoznak a tábori lelkészek is, hogy missziós küldetésüket a Szentlélek vezetésével tudják teljesíteni.

*

Az egyik első fontos lépésként egy régóta várt fejlesztésre is sor került: megújult a Katolikus Tábori Püspökség – Katonai Ordinariátus honlapja: friss külső, felhasználóbarát tartalmak és számos fejlesztés várja az érdeklődőket.

És bár az oldal még tesztelés alatt áll, már most jól érzékelhetőek a használhatóságot megkönnyítő újítások. Az üzemeltetők a feltárható hibákat megjavítják, ezért az észrevételeket, visszajelzéseket szívesen veszik, ezeket a ktp@hm.gov.hu e-mail-címre várják.

A fejlesztők elsődleges célja a honlapon való tájékoztatás megkönnyítése volt, másodsorban az információátadás gördülékenyebb módját igyekeztek kialakítani.

A régi tartalmakhoz képest újdonság a Hírek menüpont

alatt megtalálható Kalendárium, mely gazdag, változatos tartalommal jelentkezik.

A Katonai Ordinariátus számos programot szervez katonáknak, hozzátartozóinak, így az Események menüpont alatti bejegyzések főleg azokat érdekelhetik, akik valamilyen programra jelentkez-
nének.

A Rólunk fül főleg a telefonos, internetes és egyéb elérhetőségek miatt lehet fontos, de számos más ügyintézésrel kapcsolatos információt is találni itt, beleértve a tábori püs-

pökség szolgálatát segítő profiljait is.

A Hítünk és életünk menüpont egy folyamatosan bővülő tudásbázist takar, míg a Püspök/lelkészek pedig lehetőséget ad arra, hogy megismerkedjünk a Katolikus Tábori Püspökség lelkészeivel. Egyszerűsített módon ez a lap alján elhelyezett országos térképen is megtalálható. Az oldalon a korábbi lelkészek és püspökök is helyet kaptak.

Forrás:
Katolikus
Tábori Püspökség

A BIBLIA ÜZENETE

Ami nem múlik el

Mk 13,24–32

„A jövőről nem sokat tudok, / de a végítéletet magam előtt látom. / Az a nap, az az óra / mezítelenségünk fölmagasztalása lesz” – írja Pilinszky János a *Mielőtt* című versében.

Az évközi időszak végéhez közeledve a mai evangélium a végidők eseményeit vetíti elénk, és ezzel felébreszthet minket álunkból vagy éppen lázas tevékenységünkéből, hogy az egyetlen szükségésre, Istenre figyeljünk. Milyen sokszor hiányzik ez a lényeglátás az életünkéből! Pedig ez maga a gyógyszer, hogy megszüntessük életünk üresjáratait.

A kereszténység azt tanítja, hogy egyszerű élünk, és életünk végén számot kell adnunk arról, hogyan töltöttük az ajándékba kapott véges földi időnket. Az életet nem azért kell komolyan venni, mert elmúlik. Éppen fordítva, azért fontos, mert folytatódik, pontosabban beteljesedik. A keresztény élet már itt a földön az Istennel való személyes kapcsolat örömeiben zajlik, és ez teljesül be a halál után.

Jézus Krisztus – övéin, követőin – számonkéri a jelekre való érzékenységet. Hiszen azok, mint nyomjelző lövedékek, vezetnek az ész logikáját. A természet jelei összefüggnek az idők jeleivel. A jelek jele pedig maga Jézus Krisztus. Benne fejeződik ki Isten minden szeretete, benne arcot ölt a világ értelme. „Mikor látjátok, hogy ezek mind bekövetkeznek, tudjátok meg, hogy közel van, már az ajtó előtt.”

A sok-sok aktuális kérdés, probléma és tennivaló között az igazi várakozás, amely komolyan számol Krisztus második eljövételével, meseszerűnek, életidegennek és sokak számára teljességgel elfogadhatatlannak tűnik.

A keresztények közül sokan hiszik ugyan, hogy Krisztus eljön, valójában azonban azt kí-

vánják, hogy minél későbbre tolódjon ez az eljövétel, olyan beláthatatlan, világ végi messzeségbe, hogy ne is kelljen rágondolniuk.

Am az első keresztények életét a nagy beteljesedés, a végső napok félelmetes ragyogása irányította, vagyis annak a vágya, hogy Isten-nel lesznek örökre és elveszíthetetlenül. Krisztus ma is azt üzeni: helyet készít nekünk, és ne feledjük, csak a munkaidőnk jár le, nem az életünk. Arra biztat, éljünk szépen, tartalmasan, legyen mit megjutalmaznia az ítélet napján. A végidőkről szóló evangélium nem ijesztget, hanem határozottan tanít: a legnagyobb meglepetés vár ránk, „szem nem látta, fül nem hallotta, emberi szív föl nem fogta, amit Isten azoknak készített, akik szeretik őt!” (1Kor 2,9)

Minden – még a halál is – az Istenben való végtelen élet ígéretét hordozza. Minden, ami most történik: az életem, a munkám, a világban való létem – mivel semmi sem felesleges, és semmi sem merül feledésbe –, minden fel-emeltetik, és megmarad Isten országában. Mindennek van értelme!

Fontos megértenünk: a szeretet nem múlik el. A legkisebb jónak is értelme van, mert folytatódik és beteljesedik.

Ezért a mai kor keresztényei sem fáradhatnak bele a várakozásba. Éberség nélkül és az Istenre érzékeny, figyelő szeretet nélkül nem lehet kitartani Krisztus követésében. A legpraktikusabb tanács az, hogy tudatosan éljünk a jelenben.

„Úgy imádkozzál mindennap s úgy élj, / Hogy el ne törd előre gyenge szárnyát, / A végső órán felsíró imádnak.” (Sík Sándor: *Imádság jó halálért*)

Németh Norbert

GÖRÖGKATOLIKUS LELKISÉG

A Szent Liturgiáról (46.)

A liturgikon előírása szerint az áldoztatás befejeztével „az áldozópap az oltárhoz fordulva halkán mondja: »Magasztaltassál föl az egek fölött, Isten, és a te dicsőség az egész földön!«” (Zsolt 56,6) Ennek a zsoltársornak kettős mondanivalója van a Szent Liturgiának ezen a pontján. Egyrészt elővételezése annak, ami rögtön ezután fog következni: a pap áldást mond Istenre, ami az ember részéről a legnagyobb hálaadás a megváltás művéért. Másrészt viszont szimbolikus jelentősége van. Ezt a zsoltárverset ugyanis az Úr mennybemenetelének ünnepén szoktuk énekelni. Ám minden Szent Liturgiában is benne van: az Úr befeljezte megváltói művét, elvégezte mindazt, amivel az Atya megbízta (Jn 14,7). Már csak az van hátra, hogy a mennybe menjen, és elküldje a Szentlelket. Nos, éppen ezért ebben a mondatban Jézus felmagasztalásának, mennybemenetelének jelképe rejtőzik, bár ez ténylegesen majd a záróáldásban lesz nyilvánvaló. Az általános használatban lévő imakönyvünk éppen így írja elő az ünnepre az áldozás utáni két éneket: „Emelkedjél föl az egekbe, Isten, és a te dicsőség az egész földön!”

Ezután a pap „mélyen meghajtja magát. Kezébe veszi a kelyhet a hozzá tartozókkal, és csendesen mondja: »Áldott a mi Istenünk.«” Erdekese, hogy ezt a négy szót csendesen kell mondania, amivel szinte semmi időt nem takarít meg. A szöveg folytatása viszont önmagában, ettől elszakítva nem értelmes. Ugyanis az, ami „a hívek felé

„
Betölti
testünket és lelkünket,
egész valónkat
az eucharisztikus Jézus!
Ezért jogos,
hogy énekelni akarjuk
dicsőségét.
A vecsernyei zsoltárban
rejtőző lelkülettel
tudjuk ezt
kifejezésre juttatni

fordulva fennhangon” következik, csak egy fél mondat: „Öröktől fogva, most és mindenkor s örökkön örökké.” Mindenesetre nagy jelentősége van annak, hogy a Liturgia eme pontján a pap áldja az Istent. Az imént a szentséggel a népre adott tényleges áldást, most pedig Istenre szóban, s mint említettük, a megváltás művéért teszi ezt.

Természetesen a nép ámen-nel válaszol, vagyis helyesli az áldásmondást, helyesli, hogy ez mindörökre megilleti Istent. Majd pedig hálaadó énekbe kezd: „Teljenek be ajkaink dicséreteddel...” Betölti testünket és lelkünket, egész valónkat az eucharisztikus Jézus! Ezért jogos, hogy énekelni akarjuk dicsőségét. A vecsernyei zsoltárban rejtőző lelkülettel tudjuk ezt kifejezésre juttatni: „Énekelni fogok az Úrnak életében, dicséretet mondok az én Istenemnek, valámig leszek.” (Zsolt 103,33) Az ének folytatása világosan

elénk tárja, miért történik ez. Azért, mert az Úr arra méltatót bennünket, akik megáldoztunk, hogy „részesüljünk halhatatlan, éltető, szent, égi” titkaiban, a szent misztériumokban, magában az Úr Jézus szent Testében és Vérében. Ezután nem marad más hátra, mint hogy kérjük: „Erősíts meg minket szentséged által, hogy egész nap elmélkedjünk igazságaid felett.” Az Eucharishtiában részesedve megkaptuk – amennyire ez a földi életben lehetséges – az isteni létmódot, megtörtént az „átistenülésünk”. Most már csak ahhoz kell összeszednünk az erőnket, hogy ez a „megerősítés” maradandó legyen bennünk. Ám ha az Úrra való gondolás tölti el a napunkat, akkor nem reménytelen a helyzet. A hálaadó alleluja pedig ezt nyomatékosítja.

Ivancsó István

LITURGIAKOMMENTÁR

Az Eucharisztia ünneplése (114/1.)

És dicsérjük a te nevedet minden nemzedékben, és a századok századain át. A hálaadó himnusz 25. verse a bangori antifonálában a következőképpen olvasható: *Et laudamus nomen tuum in aeternum, et in saeculum saeculi. Amen.*

A 25. vers továbbra is a 145. zsoltár szavaira épül, ugyanakkor Izajás próféta soraira is. A zsoltáros nap mint nap kész magasztalni az Urat, ezért magasztalásának első verse Izajás imájához hasonlóan veszi kezdetét: „Uram, te vagy az én Istenem, magasztallak téged, dicsőítem nevedet, mert csodákat műveltél, rég eltervezett, biztos és igaz dolgokat.” (Iz 25,1)

Szent Ágoston az alábbi gondolatokat fűzi a zsoltárhoz, amelyek a hálaadó himnuszra is érvényesek: „Dicsérd és áldd a te Uradat, Istenedet mindennap, hogy amikor véget érnek az egyes napok, és eljön a vég nélküli nap, a dicséretekből átmehess a dicséretbe, mint ahogy az erősségekből az erősségbe (...)

És nem csoda, ha örvendetes napodon áldod Istenedet. De mi történik akkor, ha egy szomorú nap köszönt rád, emberi dolgok, botrányok bősége vagy kísértések sokasága miatt? Tehát mi történik, ha valami szomorúság éri az embert? Abbahagyod Isten dicséretét, abbahagyod Teremtőd áldását? Ha abbahagyod, hazudtál, amikor ezt mondtad: *Mindennap áldalak téged, Uram*, ha pedig nem hagyod abba, még ha valami bajnak tűnik is a szomorú napon, a te Istenedben javadra lesz.” (En. in Ps. 144,3)

Arról már szó esett korábban, hogy a *Te Deum laudamus* himnusz milánói változatának zárószorai közel állnak a görög reggeli himnuszhoz – ahogyan a nagy doxológiában is áthagyományozódott számunkra –, mivel az is tartalmazza a Dán 3,52 szavait: *Benedicte et domine deus patrum nostrorum* (Áldott vagy, Urunk, atyáink Istene).

A *Te Deum* ma énekelt változatában így imádkozunk:

Tedd, hogy szentjeidhez szám-láltassunk az örök dicsőségben. / Szabadítsd meg néped, Urunk, és áldd meg örökséged! / És kormányozd őket, és emeld föl egészen az örökkévalóságig. / Mindennap áldunk téged! / Es dicsérjük a te nevedet minden nemzedékben, és a századok századain át!

A milánói változatban:

Tedd, hogy a szentekkel örök dicsőségüket kapjuk ajándéku-l. / Mindennap áldunk téged, / és dicsérjük a te nevedet mindörökké, és a századok századain át! / Szabadítsd meg néped, Urunk, és áldd meg örökséged, / és kormányozd őket, és emeld föl egészen az örökkévalóságig. / Áldott vagy, Urunk, atyáink Istene, és dicséretes és / dicsőséges századok századain át. Amen.

A milánói változatban a *Szabadítsd meg néped* szakasz a *Mindennap*, valamint az *Áldott vagy* kezdetű szakaszok keretében kerül, így kap biztos kiemelést, amiként a görög reggeli himnuszban is így találjuk.

Sztankó Attila

A HÉT SZENTJE

Árpád-házi Szent Erzsébet

November 19.

Már négyéves korában eljegyezték Tübingia leendő grófjával, Lajossal, akinek szülei sokat vártak a házasságtól, és reményük igazolását látták abban, hogy a kis menyasszony fényes kísérettel és kincstárhízi hozomány-nal érkezett a wartburgi várba.

A kis Erzsébet jóságával és kedvességével hamarosan megnyerte a vár népét. A nála hét évvel idősebb Lajos kezdettől fogva szívből szerette. Leendő anyósa, Zsófia ellenben egyre növekvő rosszallással figyelte. Nemcsak túlzásnak minősített vallási gyakorlati zavarták, hanem az is, hogy magával egyenrangú társnak tekintette a legegyszerűbb gyermeket is. Zsófia nem tudta megbocsátani neki, hogy nem vette át az udvari élet előírt formáit. Ha Lajos védelmébe nem veszi az áskálódásokkal szemben, és házasságukkal meg nem szilárdítja a helyzetét, valószínűleg hazaküldték volna Magyarországra.

A fiatalok boldogsága teljes volt. Erzsébet teljes szívvel átadta magát Lajosnak. Most már nyugodtan függetleníthette magát az udvari etikettől. Ha férjét hazavárta, messzire elébe lovagolt, és viharos örömmel üdvözölte. Lajos pedig az udvari emberek megrökönyö-

désére egy asztalnál étkezett vele. Erzsébet legbensőbb titka s egyúttal legvonzóbb vonása az volt, hogy tökéletes összhangot tudott teremteni az Isten és a férje iránti szeretet között. Kimondhatatlan fájdalomt érzett, amikor Lajos 1227-ben keresztes hadjáratra indult. Mintha megsejtette volna a jövőt, Lajos ugyanis még útközben megbetegedett és meghalt. A hírt alig merték vele közölni, és amikor megtudta, ezzel a kiáltással rohant végig a vár termein: „Jaj, Uram, Istenem, most az egész világ meghalt számomra!”

Lajos oltalma nélkül nem folytathatta addigi életét, ezért egy óvatlan pillanatban gyermekeivel együtt elhagyta a várat. Özvegyi javaiból ispotályt rendezett be Marburgban, és a ferences harmadrend szürke ruhájában ott szolgált mint betegápoló. Legkisebb lányát, Gertrúdod boldogként tiszteljük

1231 novemberében megbetegedett. Utolsó napjait gyermeki derű ragyogta be. Elajándékozta még meglévő holmiját, és vigasztalta a mellette lévő nővéreket. 16-án halt meg. Már négy évvel halála után, 1235-ben szentté avaták.

L. K.

A hét liturgiája

B év

PÉNTEK – ÁRPÁD-HÁZI SZENT ERZSÉBET ÜNNEPE (Zsóka) – Péld 31,10–13.19–20.30–31 vagy 1Jn 3,14–18 – Lk 6,27–38. NOVEMBER 20., SZOMBAT (Jolán, Bódog, Bulcsú) – 1Mak 6,1–13 – Lk 20,27–40.

NOVEMBER 21., ÉVKÖZI 34. VASÁRNAP – KRISZTUS, A MINDENSÉG KIRÁLYA (Szűz Mária bemutatása a templomban, Olivér) – Dán 7,13–14 (Az eljövendő Emberfiának – Krisztus Királynak – országa mindörökre fennmarad.) – Jel 1,5–8 (Isten szava megítéli a szív gondolatait és érzéseit.) – Jn 18,33b–37 (Krisztus – Pilátus előtt – megkötözve is megoallja, hogy ő a mindenség királya.) – Zsolozsma: II. zsoltárhét – Énekrend: Ho 229 – ÉE 585, Ho 229 – ÉE 154, Ho 280/B – ÉE 598, Ho 150 – ÉE 200.

NOVEMBER 14., ÉVKÖZI 33. VASÁRNAP (Alíz, Huba, Vanda) – Dán 12,1–3 (Amikor a világ végén eljön az Úr, Isten népe megdicsőül.) – Zsid 10,11–14.18 (Krisztus egyetlen áldozattal örökre tökéletessé tette a megszenteltet.) – Mk 13,24–32 (Jézus a világ végén összegyűjti választottait a világ négy tájáról.) – Zsolozsma: I. zsoltárhét – Énekrend: Ho 220 – ÉE 593, Ho 220 – ÉE 149, Ho 146 – ÉE 598, Ho 303 – ÉE 309.

NOVEMBER 15., HÉTFŐ – Nagy Szent Albert püspök és egyháztanító emléknappja (Lipót, Richárd) – 1Mak 1,10–15.41–43.54–57.62–64 – Lk 18,35–43.

NOVEMBER 16., KEDD – Skóciai Szent Margit emléknappja (Ödön, Ottmár) – 2Mak 6,18–31 – Lk 19,1–10.

NOVEMBER 17., SZERDA – Nagy Szent Gertrúd szűz emléknappja (Hilda) – 2Mak 7,1.20–31 – Lk 19,11–28.

Amikor a lélek ragadja a kezébe a gyeplőt

Összefogással a dunakeszi-alagi Szent Imre-templomért

(Folytatás az 1. oldalról)

Szent Imre emléknapján, a templom búcsúünnepén teljesen megteltek a padosorok. Nagy létszámban jelentek meg az ugyancsak évfordulós 1117. Számú Szent Imre Cserkészcsapat tagjai. A plébánia híveivel számos vendég ünnepelt: a testvéregyházak és a közélet képviselői, többek között Soltész Miklós, a Miniszterelnökség egyházi és nemzetiségi kapcsolatokért felelős államtitkára; Tuzson Bence, a Miniszterelnöki Kabinetiroda kormányzati államtitkára és Dunakeszi országgyűlési képviselője; Banai Péter Benő, a Pénzügyminisztérium államháztartásért felelős államtitkára; illetve Dióssi Csaba polgármester.

Az egybegyűlteket Farkas László plébános köszöntötte. Elmondta: „Őseink Szent Imre nevére építették a templomot. Amit a háború megakadályozott, mi, utódok fejeztük be. Megújult az ókeresztény bazilikák stílusát követő fakazettás mennyezet, benne a templom központi elemeként Patrona Hungariae alakja.

A hívek adományából készültek el az első színes üvegablakok a magyar szentek alakjaival. Kicseréltük a teljes padozatot. Külső megújulás is történt. Megnyitottuk a templomkertet a város felé, parkosítottunk, felújítottuk a Szent Imre-szobrot, a kőkeresztet, a játszótér, és

megnöveltük a Árpád-szalet-lit” – ismertette a munkálatokat Farkas László.

Beszédében a templom búcsúnapjához kapcsolódóan a Szent Imre által is közvetített prófétai üzenetet emelte ki: „Korunk, melyben az ember átadja magát pillanatnyi vágyai sodrásának, követi a könnyebb utat, így a test parancsol neki, amiből a lélek szolgasága következik. Az ember egyre képtelenebbé válik arra, ami erőfeszítést kíván, ami szép, ami nemes. Ezzel szemben áll, ha a lélek ragadja kezébe a gyeplőt, és irányítja a testet. Erre mutat példát Szent Imre élete” – mondta.

A liturgia a víz megáldásával kezdődött, majd a püspök körbejárt, és megáldotta a közösséget és a templomot is.

Marton Zsolt szentbeszédében Imre hercegről mint a tisztaság, az imádság, az igaz-

ságkeresés, a tudományok iránti vágy példaképéről beszélt.

Ezek az erények jellemezték a közösség szolgálatáért, a hazáért tenni akaró tevékeny ifjú életét. A tisztaság volt az az erény, amit az önmagát felajánló Imrétől Isten kért. A test és lélek tisztasága, az akarat, a vágyak, érzések, a szív tisztasága. Boldogok a tisztaszívűek, mert meglátják Istent – idézte a főpásztor a boldogságmondást, kiemelve ezzel, mennyire fontos korunkban felmutatni ezt a közvélekedés számára annyira idegen erényt. „Szükség van ilyen példaképekre, melyek a tiszta párkapcsolatok, az elkötele-

ősze tudnának gyűlni.

A templom előtt imár nyitott a tér, Marton Zsolt püspök szerint akár mint két ölelő kar, amelyek megnyílnak a város előtt. Belépésre hívnak a templomba és közösségbe, a Krisztussal való találkozás lehetőségét kínálva.

A megyéspüspök megáldotta a Hartmann-Sánta Judit tervei alapján kialakított és Ölbey István iránymutatásával elkészült új teret. Utóbbi egyben a templom belső terének megújulását is tervező belső-

építész. A restaurált Szent Imre-szobor leleplezésében Soltész Miklós és Tuzson Bence is közreműködött. Soltész Miklós a fiatalon elhunyt Szent Imre alakjához kapcsolódóan azt emelte ki, minden napra oda kell figyelniünk: mindennap meg kell tennünk azt a jót, amivel az üdvösség felé haladunk, nem érünk rá halogatni.

Amikor halogatjuk a jót, s hosszú életre rendezkedünk be, akkor nem leszünk sem boldogok, sem életünk nem lesz teljes. Szent Imre élete azonban fiatalon is teljes volt – hangsúlyozta az államtitkár, aki méltatta az összefogás értékét, amely révén megvalósulhatott a megújulás.

Tuzson Bence köszönetet mondott minden közreműködő félnek, a főpásztornak, a kormányzatnak, valamint a munkálatokban részt vevő minden egyes embernek. „A legkisebb dolog is számít, a legkisebb segítség is számít – fogalmazott. – Templomépítő nemzet vagyunk, sem a templomól, sem annak építéséről nem mondunk le” – mutatott rá, utalva arra, hogy a környezetben tizenegy templom építéséhez, megújulásához járult hozzá az utóbbi időben a kormányzat. „Most ezeket a templomokat meg kell tölteni, a hit által értékalapot teremve. Ez a feladatunk” – hangsúlyozta.

A felújítás két szakaszban zajlott. 2019 nyarán zárult az első fázis, amit 80 millió fo-

rinttal támogatott a kormány, a most befejeződött második szakaszt a belső munkálatokkal és a tér átalakításával pedig 77 millió állami forrásból fedezték.

Trautwein Éva
Fotó: Lambert Attila

Az alagi hívek és akkori lelkipásztoruk, Csík József 1929. december 17-ei keltezéssel küldtek levelet Hanauer Árpád István váci megyéspüspöknek, melyben kérelmezték, hogy „a hívek lelki szükségletének jobb ellátására, valamint kulturális és hazafias szempontokból” önálló egyházközséggé váljanak, s templom, valamint plébániaház építésére engedélyt kapjanak.

A főpásztor jóváhagyása 1930. február 19-én érkezett meg, azt követően megkezdődött az adományok felajánlása is az építendő új templom javára. Az összegyűlt pénzből 1931 tavaszán meg is vásárolták az 1373 négyesögöl kiterjedésű telket a község központjában.

Az építendő templom neve 1931-ben magától adódott: Szent Imre halálának 900. évfordulója volt.

Végül 1935. szeptember 1-jén Fábián Gáspár műépítész tervei szerint, 60 ezer pengős költségvetéssel kezdődött meg az építkezés.

A tervező neoromán külsőt és az ókeresztény bazilikákra jellemző belső teret tervezett. A kivitelező vitéz Kapuváry Gusztáv építésmérnök lett. A templom hossza 37,5 méter, szélessége 11,40 méter; belső magassága 8 méter. Az építéshez szükséges terméskövet Üröm községből szállították. A Magyar Lovaregylet 250 köbméter dunai kavicsot adományozott, illetve az építés területére bevezetett vizet is biztosította.

Az alapkövetétel 1935. november 17-én történt Hanauer Árpád István megyéspüspök jelenlétében.

Az első budapesti eucharisztikus világkongresszus évében, 1938-ban került sor a templom három harangjának, a 404 kg-os Szent Imre, a 1035 kg-os Szűz Mária, illetve a 185 kg-os „d” vagy lélekharang felszentelésére.

Az első szentmise 1938. december 19-én volt a templomban. A fakazettás mennyezet ekkor ugyan még nem készült el, de a püspök engedélyt adott rá, hogy már a felszentelés előtt is használni lehessen a templomot.

Szembemiséző oltárát végül 1965. november 7-én szentelték fel, ekkor benedíkták a templomot is.

Egy közösségnek vagyunk a tagjai

Felújított egyházi épületeket áldott meg az egri érsek Borsodban

Miskolcon a Martin-kertvárosi Jézus Szíve-templomot, Felsőtelekesen a Kisboldogasszony-templomot, valamint Rudabányán a plébániát is felújították a közelmúltban, ezeket az épületeket Ternyák Csaba egri megyéspüspök áldotta meg november 6-án, szombaton.

Rudabányán a Szent István-plébánia két ütemben, több mint 22 millió forintból újulhatott meg. Rendbe tették a falakat, a tetőt, a padlót, a fűtést és a fürdőszobát is. Ternyák Csaba az épület megáldásakor hangsúlyozta, a megújult környezet segíti a lelkipásztorokat a munkában.

Immár méltó körülmények között lehet hittanórát, közösségi összejöveteleket tartani – mondta el Jószy László plébániai kormányzó a Szent

István Televízióknak nyilatkozva, hozzátéve azt is, hogy a térség peremvidék, ezért óriási kreativitást igényel a munka.

A Rudabánya közelében található Felsőtelekesen a templom korábban beázott. Az Egri Főegyházmegye 5 millió 682 ezer forintos támogatással, míg a helyi egyházközség 1 millió 262 ezer forintos önróval járult hozzá a munkálatokhoz. A felújítás részeként előtető is épült a bejárathoz.

A hívőkre örök élet vár ott, ahová Jézus Krisztus meghívott bennünket – mondta a templom megáldásakor Ternyák Csaba.

A főpásztor kiemelte, érezzük a kihívást, a lehetőséget, hogy átadjuk azt a hitet, amely bennünk él a következő nemzedékeknek, és azoknak, akik itt élnek, ezen a települé-

sen, de talán még nem tartják fontosnak azt, hogy itt legyenek velünk.

A miskolci városrészen, Martin-kertvárosban is megújult a Jézus Szíve-plébániatemplom.

A kormány által meghirdetett Magyar Templomfelújítási Programban 15 millió forintot sikerült elnyerni az épület rekonstrukciójára, emellett a város önkormányzata, önkormányzati képviselője és a hívek adományai is segítettek a beruházás megvalósulásában.

Javították és festették a külső homlokzatot, a színes üvegablakok elé új, hőszigetelt nyílászárókat épí-

tettek be, korszerűsítették a fűtést, megújították a sekrestye tetőhéjazatát, valamint új bútorokat, szekrényeket szereztek be.

A megáldáskor az érsek többek között arról szólt, hogy nemcsak önmagunkért vagyunk felelősek, hanem az egész közösségért.

Egy közösségnek vagyunk a tagjai és örömmel tölt el bennünket, hogy Jézus Krisztus Egyházához tartozhatunk, s mi ennek a közösségnek építőkövei lehetünk! – mondta az érsek.

A Martin-kertvárosi templom előtti téren – a felújítási munkálatok részeként – méltó talapzatot kapott az ott álló Jézus-szobor is.

Egri Főegyházmegye
Fotó: Vozáry Róbert/
Szent István Televízió

Máltai Szeretetszolgálat

Működik az állatorvosi mobil műtő

Mobil ivartalanító állomás kezdte meg működését a „Felzárkózó települések” programban érintett falvakban. A programot és a mobil rendelőt október 19-én sajtónyilvános szakmai eseményen mutatta be Tiszaburán a Magyar Máltai Szeretetszolgálat, valamint állategészségügyi szakemberek.

A Magyar Máltai Szeretetszolgálat által indított „Felelős állattartás” program keretében a nem kívánatos szaporulat megelőzésére a legszegényebb településeken tartott kutyák helyben történő ivartalanítására is lehetőség nyílik. A térítésmentes ellátás keretében egyúttal kombinált oltást és az azonosításukhoz szükséges chipet is megkapják az ellátásra behozott kutyák.

Az október 19-i eseményen jelen volt Vecsei Miklós társadalmi felzárkózásért felelős miniszterelnöki biztos és Ovádi Péter, a Nemzeti Állatvédelmi Program megújításáért felelős miniszteri biztos is.

A legszegényebb településeken több ezer kutya nincs beoltva és azonosításra alkalmas chippel ellátva, a kerítés nélküli porták miatt folyamatos problémát jelent az ellátatlan szaporulat, ami közbiztonsági és járványügyi veszélyt is jelent. Több településen az iskolai késések háttérben is az áll, hogy a gyerekek az utcán kóborló kutyák miatt várakoznak.

A „Felelős állattartás” programot a legnagyobb állatvédelmi szervezetekkel és az érintett hivatalokkal együttműködve kezdeményezte a Magyar Máltai Szeretetszolgálat. A program során a településeken kóborló kutyákat beazonosítják, gazdáik kérésére térítésmentesen ivartalanítják, ezzel egyidejűleg az állatokat féregtelenítik, és megkapják a szükséges védőoltásokat, valamint az azonosíthatóságukhoz szükséges chipet is, adataikat pedig a központi nyilvántartásban rögzítik.

A programban eddig több mint 800 kutya ivartalanítására és 250 örökbeadására került sor, mindezzel párhuzamosan a szemléletformálásra is nagy hangsúlyt fektetnek a településeken dolgozó karitatív szervezetek munkatársai.

A program új szakaszába lép az első mobil ivartalanító állomás átadásával, amely a „Felzárkózó települések” programban részt vevő bármely faluban beavatkozásra készen tud megjelenni. Az elmúlt hetekben tíz helyszínen sikeresen zajlott a próbaüzem, a gazdák szívesen vitték kutyáikat ivartalanítani.

A mobil állatorvosi ellátás a tervek szerint hetente két helyszínen lesz előzetes igényfelmérés után. Egy alkalommal átlagosan húsz kutyát tudnak helyben kezelni.

Forrás: Magyar Máltai Szeretetszolgálat
Fotó: Majoros Árpád Csaba

A Szombathelyi Egyházmegyei Karitás újraszervezésének 30. évfordulója alkalmából rendezett szabadtéri tárlat Körmen, Szentgotthárd és Óriszentpéter után negyedik állomására, Zalaegerszegen érkezik október 25-én.

A zalai megyeszékhelyen a város polgármestere, Balaicz Zoltán, a megyei közgyűlés alelnöke, Pácsonyi Imre és a Zala megyei kormány megbízott, Sifter Rózsa méltatta a Karitás tevékenységét; Molnár János atya, Kovács Erzsébet karitászcsoport-vezető és Tuczainé Régvári Marietta karitászigazgató pedig a katolikus jótékonyági szervezet segítő tevékenységébe, szellemiségébe adott betekintést.

Az ünnepélyes megnyitón közreműködött Sziráki Péter (gitár), Kótyuk Veronika (klarinét), valamint Kostyán Ildikó (hegedű).

Sifter Rózsa a segélyszervezet tevékenységét méltatta köszöntőbeszédében, valamint megemlékezett Mádl Dalmárról, a Katolikus Karitás jószolgálati nagykövetéről is, aki az elmúlt napokban hunyt el, és aki egész életében szeretettel szolgálta a legnehezebb sorsúakat.

Pácsonyi Imre a fiatalok önkéntes munkába való bevonásáról beszélt. „Hadd kívánjak fiatal követőket a Karitásnak! Azok a magok, melyeket önök vetnek egy-egy közösség, egy-egy társadalom termékeny talajába, keljenek ki, és legyenek sokan olyanok, akik csatlakoz-

nak ehhez a nagyon jó szervezethez” – kívánta.

„Mi, zalaiai büszkék vagyunk arra, hogy a megyében működő 16 karitászcsoport 80 önkéntese elér 30 települést, számos programot, számos akciót szervez. Tetteik ezeken a tablókon üzenetként, felkiáltójelként válnak láthatóvá a város polgárai számára. Adni, a tevékeny szeretetet gyakorolni nagyon nagy dolog. Adni egyben missziós lehetőség is, hogy megjelenítsük keresztény hitünket a tevékeny szeretetben, abban, hogy az egyik legfontosabb tanítás segíteni embertársainkon, segíteni a felebaráti szeretet jegyében valamennyi rászoruló” – mondta a Zala megyei közgyűlés alelnöke.

Balaicz Zoltán polgármester kiemelte, az elmúlt években számos tanúbizonyságát és jelét adták annak, mennyire fontosnak tartják a jótékonyági programok megszervezését. Nemcsak azért, mert ezzel segíteni tudnak, hanem mert vallják, ezekkel a jótékonyági akciókkal és segítségnyújtásokkal egyben a szívet és a lelkeket is tudják ápolni.

Molnár János, a zalaegerszegi Szűz Mária Szeplőtelen Szíve-plébá-

Katolikus Karitás

Tevékeny szeretettel Zalaegerszegen is

nia lelkipásztora arról beszélt, hogy a tárlattal – a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus után – a Hősök teréről egy kis szelet idekerült a zalaegerszegi díszterre. „Megnézhetjük, hogyan éljük meg hitünket egyházmegyénkben. Olyan nézőpontból láthatjuk, ahol a múltat felidéző fényképek szegélyezik a katolikus szeretetszolgálat jelenét, így kirajzolódik jövőképe is. Mától kezdve két héten keresztül a díszteren az emberek azt láthatják, miként áll össze a szeretetszolgálat az egyházmegyénkben.”

Kovács Erzsébet, a zalaegerszegi ferences plébánia karitászcsoportjának vezetője kiemelte, nagy örömmel fogadták a vándorkiállítást, hiszen számukra ez azt jelenti, hogy a hétköznapi embernek, aki talán hallott a Karitásról, de nem tudja mélységében, mi is van a tevékenység mögött, lesz rálátása, betekintése abba a jószolgálati munkába, amit végeznek, ahogy segítik a szegényeket, a rászorulókat, ahogy a karitásztévékenység megmutatkozik a segítés és igéze alatt.

Tuczainé Régvári Marietta, a Szombathelyi Egyházmegyei Kari-

Váci Egyházmegye

Migazzi-ösztöndíj a pedagógus-utánpótlásért

A Váci Egyházmegyei Migazzi Kristóf Pedagógusképzési Ösztöndíjat első alkalommal hirdette meg idén szeptember végén a helyi Egyházmegyei Katolikus Iskolák Főhatósága (EKIF), a jelentkezéseket október 10-ig lehetett benyújtani a 2021/22-es tanév első félévére.

Az ösztöndíj célja, hogy a Váci Egyházmegyében a megfelelő végzettséggel és szakképzettséggel rendelkező pedagógus-utánpótlást biztosítsák az EKIF fenntartásában működő köznevelési és szakképzési intézményekben.

Az ösztöndíjra mindazon egyetemista és főiskolás diákok jelentkezhetnek, akik tanító, tanár, gyógypedagógus vagy óvo-

zését fogadták el, akikkel október 29-én a váci püspöki palota dísztermében írták alá ünnepélyes keretek között a tanulmányi szerződést. A diákokat Marton Zsolt váci püspök megáldotta az aláírást követően.

A hallgatók tanulmányaik végeztével Vácon (hat fő), Dunakeszin, Balassagyarmaton és Pécelen (két-két fő), valamint Bátöny-

nulmányokat folytatnak. Végzős, másod- és harmadéves hallgatók egyaránt vannak közöttük. Hatan tanulnak az Eszterházy Károly Katolikus Egyetemen természet-tudományi, informatikai, pedagógiai és bölcsészkaron. Három hallgató kötött ösztöndíjas szerződést a Károli Gáspár Református Egyetem diákjai közül, akik tanítónak vagy középiskolai tanárnak készülnek, további hallgatók a Sapientia Hittudományi Főiskolán, a Gál Ferenc Egyetemen, és az ELTE-n folytatják tanulmányaikat jelenleg.

„Jelképesen szólva ma egy tantestületnyi fiatal írta alá új tanulmányi szerződését, ami az EKIF-intézmények számára a remény jele, hiszen a most leszerződő fiatalok egy, de legkésőbb négy éven belül biztosan egy egyházmegyei oktatási vagy nevelési intézmény munkatársai lesznek” – mondta Selmeczi Zoltán, az EKIF főigazgatója köszöntőjében.

A 2021/22. tanév második félévében 2022. március 19-éig lehet majd benyújtani az ösztöndíjkérelmeket.

Az új pedagógus-ösztöndíj Gróf Migazzi Kristóf püspökről kapta a nevét, aki az egyházmegyéért több évtizeden keresztül komoly felelősséget vállaló főpásztor volt a 18. században, és akinek város- és közösségépítő tevékenysége hosszú távon meghatározta a Váci Egyházmegye fejlődését. Az ő idejében épült meg a székesegyház, alakult ki az egyházi központ Vácon, és létesült az egykori szeminárium, amely ma az Apor Vilmos Katolikus Főiskolának ad otthont.

Forrás és fotó: Váci Egyházmegye

dapedagógus szakon tanulnak és válladják, hogy tanulmányaik befejezését követően az egyházmegye fenntartásában működő oktatási és nevelési intézményekben helyezkednek majd el.

Az ösztöndíjat a tanulmányait megkezdő pályázó esetén a felvételi pontszáma alapján, majd az első tanulmányi féléve lezárását követően tanulmányi eredménye alapján állapítják meg. Az ösztöndíj összege nettó összeg, amely 150 000–375 000 Ft/félév lehet.

A 2021/22-es tanév első félévére összesen 22 hallgató jelentke-

terénye, Dabas, Cegléd, Fót, Gödöllő, Nagykáta, Salgótarján, Szécsény, Vecsés és Veresegyház egy-egy intézményében helyezkednek el. A kérelem benyújtásának feltétele volt, hogy a diák leendő munkahelyétől szándéknyilatkozattal rendelkezzen a foglalkoztatására vonatkozóan.

A legtöbb pályázat a váci Apor Vilmos Katolikus Főiskola hallgatóitól érkezett – talán érthető módon –, akik közül heten óvodapedagógus szakon tanulnak, közülük ketten cigány-roma nemzeti-ségi szakiránnyal kiegészített ta-

atalok, a fiatal anyukák, az egyetemisták, a középiskolások, hogy jó ehhez a segélyszervezethez tartozni, jó itt dolgozni.

Az igazgató arról is beszélt, hogy néhány hét múlva kijön a nyomdából a Szombathelyi Egyházmegyei Karitás elmúlt harminc évét bemutató könyv. Két hét múlva pedig elviszik a kiállítást Szombathelyre, a szőlősi Jézus Szíve-templom környékére. Karácsonyra Celldömölkre érkezik a tárlat, vízkeresztkor pedig

évfordulója előtt tisztelegve –, majd elkezdték ezt a kiállítást szervezni. Előszedték a régi fényképeket, és azt tervezték, ahogy bemutadják a Karitás munkáját egyházmegyeszerte. Azért tervezték kültéri kiállítást, hogy az utca embere is lássa, lássák a családok, az idősek, a betegek, a fi-

Kőszegen lesz látható. Szeretnék továbbá Letenyére, Lentibe, majd Bagodra is elvinni. Az a céljuk, hogy a nagyvárosok mellett kistelepülésekre is eljusson.

Forrás: Vaskarika/ Katolikus Karitás
Fotó: Büki László

Isten kegyelméből élve

Megújították elköteleződésüket a Nyolc Boldogság Közösség egyházmegyes papi tagjai

A Nyolc Boldogság Közösséghez tartozó egyházmegyes papok, akik a közösség papi testvériségének tagjai, október 30-án újították meg elköteleződésüket Kecskeméten. Ez az elköteleződési forma Magyarországon született, 2014-ben.

„Isten ugyanis nem bánja meg kegyelmi adományait és meghívását.” (Róm 11,29)

Abban az időben néhány egyházmegyes pap – akik évek óta rendszeresen találkoztak, megosztották örömeiket, nehézségeiket, együtt imádkoztak, és részt vettek a Nyolc Boldogság Közösség szolgálataiban – azt kérte a közösség általános előljárójától, hogy hozzon létre egy elköteleződési formát, ami kifejezetten egyházmegyében szolgáló papoknak szól, akik szeretnék a közösség lelki családjához tartozni. Így született meg a Világi Papok Testvérisége, melynek tagjai olyan világi papok, akik saját szolgálati helyükön kívánják megélni a Nyolc Boldogság Közösség lelkiségét, és osztoznak a közösséggel a testvéri találkozókon és missziókon keresztül.

Az elköteleződés helyszínének apropóját nem pusztán az adta, hogy több mint egy éve Kecskemét városában működik a Szent Család Laikus Fraternitás, hanem az is, hogy Bábel Balázs kalocsa-kecskeméti érsek 2021. augusztus 1-jével a kecskeméti Szentcsalád Plébániát a CIC 517. kánonja alapján két olyan papra bízta egyetemlegesen, akik mindketten a testvériség tagjai. Így adott volt a plébánia hívei

számára, hogy részt vehessenek ezen az eseményen.

A szentmisét Mohos Gábor esztergom-budapesti segédpüspök mutatta be. Homíliájában a nyolc boldogság kapcsán elmondta, hogy a vonatkozó evangéliumi szakaszban kétféle mozgás jelenik meg előttünk. Jézus jön, leül, és tanítani kezd, vagyis az Isten keresi az embert, szeretné találkozni vele, szeretné tanítani, elvezetni az igazi boldogságra. A Jézust hallgató tömeg pedig reprezentálja az Istenet kereső embereket. A boldogmondások felhívják a figyelmünket arra, hogy az emberi töredezettségben, a látszólagos boldogtalanságban, a kereset hordozásában is ott van Isten kegyelme. Ezt fejezik ki a napi szentlecke szavai is:

A segédpüspök arról is megemlékezett, hogy a papi testvériség Magyarországon született, és 2019-ben a közösség általános vezetése kiterjesztette az egész nemzetközi közösségre, így ez a kis kezdet, néhány atya lelkesedése az egész közösség számára áldássá lett.

Az elköteleződésüket megújító papok: Csernai Balázs (Veszprémi Főegyházmegye – Veszprém), Hatházi Róbert (Kalocsa-Kecskeméti Főegyházmegye – Kecskemét); Ivanics Zoltán (Kalocsa-Kecskeméti Főegyházmegye – Kecskemét); Varga Attila (Szeged-Csanádi Egyházmegye – Kiszombor).

Forrás: Kecskeméti Szentcsalád Plébánia
Fotó: Lei Noel

A Hortobágyra deportált családok emlékére

Szobrot avattak a szegedi dóm kertjében

A hortobágyi kényszermunkatáborokba deportált családok emlékére állított szobrot Szegeden, a Fogadalmi templom kertjében a Hortobágyi Kényszermunkatáborokba Elhurcoltak Egyesülete Kiss-Rigó László szeged-csanádi püspök, a Nemzeti Kulturális Alap és a Szabadságharcosok Közalapítvány támogatásával.

A Návay Sándor szobrászművész által alkotott emlékmű avatóünnepségén, október 30-án a több ezer elhurcolt család nevében Mari Albertné egyesületi elnök – aki gyermekként

dog, kiegyensúlyozott életünk. A tizenkét kényszermunkatáborot folyamatosan töltötték fel összesen mintegy tízezer emberrel. Csongrád megye tíz településéről vittek családokat” – mondta el, majd hozzátette, hogy az elhurcoltakat hajnaltól késő estig rabszolgaként dolgoztatták, éheztek, és védtelenek voltak a rendőri brutalitással, túlkapásokkal, trágárságokkal szemben. A táborokat Sztálin halála után, 1953 augusztusától számolták fel, ám azok emléke bélyegként kísérté végig a ki- semmizett, földönfutóvá tett és megfélemlített áldozatokat.

„Fontos, hogy ne felejtjük el, hogy a kommunizmus milyen áldozatokat követelt. Talán legkevésbé a Hortobágyra kitelepítettekéről szoktunk beszélni, pedig velük szemben követték el a legnagyobb gazságot. Oda ugyanis egész családokat hurcoltak el a kisbabáktól az aggasztányokig. Ami döbbenetes, hogy a táborok megszűntése után sem szolgáltattak igazságot a családoknak. Sem vagyoni, sem erkölcsi kárpótlást nem kaptak, és még évtizedeken keresztül hátrányos megkülönböztetésben volt részük. Adósaik vagyunk ezeknek az embereknek és a leszármazottaiknak. Egyik legfontosabb feladatunk, hogy emlékezzünk rájuk” – fogalmazott.

Forrás és fotó: Délmagyar.hu
Szeged-Csanádi Egyházmegye

élte át a deportálást – emlékezett vissza a kényszermunkatáborok borzalmaira.

„1950. június 23-án vagyonuktól megfosztva, bűn és bírói ítélet nélkül deportálták a családokat a Hortobágyra. Egyik pillanatról a másikkra gyökeresen megváltozott addigi bol-

Útszéli keresztet szentelt Szocska Ábel püspök

Két településen, Nyírgyulajon és Nyírlövőn szentelt útszéli keresztet Szocska A. Ábel nyíregyházi megyéspüspök október 30-án.

Nyírgyulajon magánkezdeményezésnek köszönhetően újult meg egy útszéli kereszt: Dankó György és felesége restaurálták.

Nyírlövőn a település keresztény közössége, a történelmi egyházak hívei fogtak össze, hogy a köztemetőben közösen keresztet állíttassanak. Több évig zajló gyűjtés után készült el végül Janka Gábor parókus-festő és Kovács József sírköves munkája nyomán a kereszt, melynek környezetét az önkormányzat támogatásával tették széppé. Az avatási ünnepségen, mely ökumenikus szellemben zajlott, a hívek mellett jelen voltak a helyi közéleti vezetők, valamint a településről elszármazott prágai magyar konzul, Buczkó István is. A szertartáson megemlékeztek az elhunytakról.

Forrás és fotó: Nyíregyházi Egyházmegye

A Comunione e Liberazione mozgalom találkozója a Mátrában

Közösség, részvétel és küldetés, ez a három szó – amelyeket Ferenc pápa is hangsúlyozott a következő püspöki szinódus egyházmegyei szakaszának megnyitásakor – állt a középpontjában a Comunione e Liberazione (CL – Közösség és Szabadság) kétnapos találkozásának a Mátrában október 23–24-én.

A lelkipályorlaton a testvériség tagjai és családjaik vettek részt. Megemlékeztek a szeptemberi budapesti Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszuson átélt meghatározó pillanatokról, reflektáltak Ferenc pápa felhívására, amelyet minden megkeresztelthez intézett, hogy fedezzék fel újból az Egyházhoz tartozásukat és

járjanak együtt a misszió útján. Mindannyian arra kaptak meghívást, hogy vegyenek részt az egyházmegyeikben azokban a kezdeményezésekben, melyeket a püspökök javasol.

A szinódusi folyamat minden közösséget megszólít. A CL mozgalom számára is alapvető a három kulcsszó: a közösség, a részvétel és a küldetés. Ez a mozgalom közösségeit is arra hívja, hogy feltegyék a kérdést: mit jelent az, hogy közösen járunk az úton?

A közösség számára is feladat, hogy megossza örömeinek és akadályainak, sebeinek tapasztalatát, ahogy tapasztalatainak gyümölcsseit is. Mindhárom téma alkalmat adott arra, hogy áttekintsék a mozgalom magyarországi múltját és jele-

nét. A CL a '80-as években jelent meg Magyarországon, ma három városban, Budapesten, Mosonmagyaróváron és Tatabányán van élő közösség.

A közösségek hetente, kéthetente találkoznak. A találkozás (közösségi iskola) során megosztják tapasztalataikat, elmélyítik hitüket, alapítójuk, Giussani atya karizmája segítségével megerősítik Krisztus Egyházához tartozásukat. Készülnek Don Luigi alapítójuk, Giussani születésének századik évfordulója megünneplésére, ami 2022-ben lesz.

A találkozó lezárásaként gyalogos zarándoklaton keresték fel a mátrászentimrei Három falu templomát, ahol szentmisén vettek részt.

Forrás és fotó: CL Magyarország

Missziós közösség vagyunk

Beszélgetés a MÉCS új vezetőivel, a nyolcgyermekes Dévényi házaspárral

(Folytatás az 1. oldalról)

– **Kezdetől fogva sok gyereket szerettek volna, vagy így alakult, és elfogadták az Úr bőséges áldását?**

D. B.: Mindketten nagycsaládból származunk, három-három vagyunk testvérek. Emlékeim szerint nagyon jó volt együtt felnőni a többiekkel. Az nem is volt kérdés, hogy legalább három gyerekünk nekünk is legyen. De nem készültünk arra, hogy ilyen nagy családunk lesz, csak azt szeretttük volna, hogy készen álljunk az Úristen akaratára.

D. N.: Nem gondolkodtunk számokban, de meglepetésként ért minket, hogy az esküvőnk után a nászutunkon máris megfogant az első gyermekünk. Ez egy-másfél hónappal később derült ki, amikor Betti rosszul lett, mert ott volt a szíve alatt a kis magzat.

D. B.: Nem volt egyszerű az az időszak. Éppen akkoriban diplomáztam. Elkezdtém tanítani, majd néhány hét munka után bejelentettem az igazgatónak, hogy gyermeket várok. Norbi Budapesten dolgozott. A Jóisten nagyon sokat segített abban, hogy lassanként eljussunk egy olyan időszakra, amikor már tenni tudtunk a házasságunkért. Kezdetben talán kicsit a túlélésre játszottunk.

– **Ez mit jelent?**

D. N.: A korábbi, lelkes közösségi életünk hirtelen átcsapott egy olyan házastársi létbe, amikor rengeteg nehézséggel kellett szembenéznünk. A közös életünket Csákváron, Betti szüleinek a házában kezdtük, egy külön lakrészben. Oda született az első két gyermekünk. Ha eljuttunk egy vasárnapi misére, és el tudtunk mondani egy Miatyánkot odafigyelve, átélve, az már óriási dolognak számított. Korábban az egyetemen minden este imádkoztunk. A házasságkötésünk első hónapjaiban lelki szárazságot éreztünk.

– **Hogyan sikerült kijönniük ebből?**

D. B.: A hiányaink egyértelművé tették számunkra, hogy ez egy új életállapot. Amit korábban külön-külön megéltünk a saját közösségeinkben, azt most közösen, házaspárként kellett megtalálnunk az Egyházban. Kerestük a megoldást, és szinte azonnal megkaptuk a választ: egy kedves szerzetes nővér barátónk ismerte a MÉCS magyarországi vezetőit, Ménesi Balázst és Krisztát. Egyetlen beszélgetés velük elegendő volt ahhoz, hogy felismerjük: ez a mi utunk. Csákváron nagy hagyománya volt a közösségi életnek, ifjúsági közösség is működött, amelynek én is tagja voltam. Ebből a közösségből születtek házasságok. Néhány hónap után pedig elindult a csákvári MÉCS közösség, ahová mi is tartoztunk.

D. N.: Amikor megkaptam Balázsék telefonszámát, azonnal felhívtam őket. Budapesten dolgoztam, a II. kerületben. A közjegyzői irodában találkoztunk először Balázssal és Krisztával. Nagyon megérintett minket a szeretetük és az alázatuk. Beszélgetni kezdtünk a MÉCS-ről, és Bettivel azonnal éreztük, hogy ez új lehetőség az életünkben. Budapest és Érd után Csákváron alakult meg az első vidéki MÉCS közösség. Ez 1999-ben történt, akkor tíz-tizenöt

MÉCS közösség volt Magyarországon.

– **Jelenleg mennyi van?**

D. B.: Százhusz-százötven közötti a számuk. Egy közösséghez öt-hat család tartozik, ami körülbelül hatszáz családot jelent.

– **A MÉCS vezetőiként milyen terveik, elképzeléseik vannak?**

D. N.: A MÉCS önmeghatározása szerint „házaspárok és papok szolgálata mindenféle életállapotú személy felé, egyrészt lelki programokkal, másrészt közösségekkel, harmadrészt kiadványokkal”. A családközösségünk két lábon áll, az egyik a MÉCS Napok házásoknak, egyedülállóknak, párkeresőknek. Ez egy hétvégét betöltő intenzív lelkigyakorlat. A másik láb pedig a közösségek: a házasságközösség és az ifjúsági vagy kis MÉCS, gyerekekkel. Ezek alkotják a MÉCS-et. Nagyon jól felépített rendszert adtak át gondos elődeink. A közösségeinket segítik a tematikák, amelyek a házaspárokat érintő kérdéseket dolgoznak fel. Igyekezünk a témákat aktualizálni, az anyagokat az interneten is elérhetővé tenni a közösségvezetőknek. Dolgozunk egy adatbázison is, hogy megfelelő rálátásunk legyen a közösségeinkre, és el tudjuk érni őket a programjainkkal.

– **Milyen programjaik vannak?**

D. B.: A már említett MÉCS Napokon túl minden évben van egy nagyböjti lelkinap, amikor töltekezhetünk és találkozhatunk egymással. Ide minden MÉCS közösséget meghívunk, sőt, az érdeklődőket is szeretettel várjuk. A főelőadó általában egy olyan

atyá, aki a MÉCS-ben szolgál. Mindig vannak tanúságtevő házaspárok is, és szentségimádás, szentmise, külön program a gyerekeknek. Ötévente tartjuk meg a nagy jubileumi rendezvényünket, sajnos ez idén a világjárvány miatt csak egynapos volt.

– **A korhangulat nem igazán kedvez ma a házasságban élő nagycsaládosoknak. Egy ilyen közegben mi lehet a MÉCS Családközösségek szerepe, küldetése?**

D. B.: Mindenféle életállapotú emberhez igyekszünk szólni, de nagyon fontos hangsúlyozni, hogy a MÉCS-ben a házasság és a házaspárok állnak a fókuszban. Fel kell mutatnunk ezt a nagy jelet a világnak, fel kell hívniuk a figyelmet arra, hogy a házasság óriási erőforrás, és nemcsak a házaspárok gyermekei, hanem a nagyobb közösség számára is.

A mai világban a lehetőségek óriási tárházában sok szülő elvész abban, hogy mindent igyekszik megadni a gyermekeinek. Mi nagyon erősen hiszünk abban, hogy akkor adjuk nekik a legtöbbet, ha egy jól működő házasság biztonságában nevelkedhetnek, fejlődhetnek. Ha ezenkívül azt is látják, hogy a szüleik együtt imádkoznak, akkor valóban a lehető legtöbbet kapják. Ehhez képest minden másodlagos. Abban igyekezünk segíteni a házaspárokat, hogy ezt megtanulják, és ápolják a házasságukat, segítsenek egymásnak, erősítsék a kapcsolatukat, ha kell, áldozatok árán is, olykor a gyerekek nélkül is, mert erre is szükség van. Mindez kihat majd a családi életükre, a plébániai közösségekre és az egész társadalomra.

D. N.: Nagyon sok támadás éri a családot. Egyik jóbarátunk szerint a MÉCS a házasság karbantartása. Sok energiát fordítunk az autókra és más eszközeinkre, hogy jól működjenek, de közben a házasságra már nem marad elég idő. A MÉCS személyes példákkal, tematikákkal, lelki gyakorlatokkal tud segíteni. Van például egy tematikánk a

szentekről, arról, hogyan élték meg az adott kort, miként tudták megoldani a problémákat. Nagyon szeretünk Esztergomban lakni, itt szentek lábnyomain járunk, és nagy értéknek tartjuk, hogy a magyar Egyház szíve itt dobog. Több MÉCS közösség is működik a városban.

– **Amikor augusztus végén itt jártam a negyedszázados jubileumi rendezvényükön, a tanúságtevőket hallgatva feltűnt, hogy egyáltalán nem rózsaszín képet vázoltak fel, hanem őszintén beszéltek a házasságukban felbukkanó problémákról is.**

D. B.: Mi, keresztények gyakran úgy gondoljuk, hogy csak azok lehetnek szentek, akik tökéletesen éltek. A szentjeinkről az a kép él bennünk, hogy hibátlanok voltak. Ám a hibáinkat, a kudarcainkat nem lehet sem megspórolni, sem letagadni. A MÉCS-ben nagy érték, hogy a saját életünkkel dolgozunk.

A tanúságtételek azért is fontosak, mert mindenki a maga életéről beszél egy bensőséges közegben, nem tagadva el a nehézségeket, a kudarccokat sem, és megosztva másokkal

az örömeiket. Mindez az Úr dicsőségét szolgálja. A hitelességben nagyon nagy erő van, és akkor tudunk hitelesek lenni, ha őszinték vagyunk, tagjaiként egy olyan közösségnek, amely nem ítélkezik, hanem segíteni próbál. Amikor kimondom, milyen gondokkal küzdünk, a másik ember gesztusa megerősít abban, hogy egy hajóban evezünk, és bár más-más módon, mindannyian ugyanazokkal a nehézségekkel birkózunk. Talán ez a közösségeink legnagyobb ereje. Ezzel szemben ha egy házaspár magára marad, a nehézségek maguk alá gyűrhetik őket, mert azt hiszik, hogy csak náluk vannak ilyen gondok. És ha nem tudják ezeket megosztani másokkal, féltő, hogy állandósulnak a problémák, vagy akár rosszabbra fordul a helyzet. A közösség felismerése, hogy bár közel sem vagyunk hibátlanok, de megtalálhatjuk a jó irányt, ha segítjük egymást.

– **A MÉCS Családközösség tagjainak hite nyilván szilárd, és nem rendül meg akkor sem, ha naponta hallanak a hagyományos házasság, a család értékeit megkérdőjelező vagy tagadó állásfoglalásokat. Felvetődik azonban a kérdés: hogyan csapódik le ez a nagyobb gyermekeiknél?**

D. B.: Ha merjük felvállalni a gyerekeink előtt a mindennapi nehézségeinket, az már óriási ajándék a jövőjük szempontjából. Lássák a gyerekek, amikor megöleljük egymást, azt is, ha konfliktus van közöttünk, és a kibékülésünket is. Így talán kapnak egyfajta használható receptet az élethez. Az is nagyon fontos, hogy közösségbe szervezzük őket.

D. N.: Ez a közösség a már említett kis MÉCS, ami az érdi családok körében alakult ki sok évvel ezelőtt. A nagyobb gyerekeinknél megtapasztaltuk, nem jó, ha a virtuális valóságban élnek, ami könnyen beszippanthatja őket. Hat évvel ezelőtt az érdek segítőtámasztásával, tapasztalataikat felhasználva itt, Esztergomban is létrehoztuk a kis MÉCS közösségeket tíz és tizennyolc év közötti gyerekeknek, fiataloknak. Idén szeptemberben már a hetedik közösségünk indult el. Kéthetente péntekenként találkozunk itt, a házunkban. Játsszunk, együtt va-

ban, amikor a divatos áramlatok nagyon távol állnak a kereszténységtől.

D. B.: Az elmúlt huszonöt évben nagyon sokszor megfogalmazódott a MÉCS vezetőiben és közösségeiben az az igény, hogy ne legyünk „gettókeresztények”. Ferenc pápa is erre figyelmeztet. Mi alapjában nem evangelizációs közösség vagyunk. A mi missziónk a jó szándékú, jól működő keresztény családok megerősítése, mert ha megerősítjük őket, a kovász szerepét tölthetik be a társadalomban. Ez egyfajta közvetett misszionálás a világ felé.

D. N.: A missziónk része az is, amikor megjelenünk valahol a gyerekeinkkel. Gyakran ránk csodálkoznak négy-öt-hat gyermek láttán. Fontos az is, hogy próbáljunk meg mások számára is vonzó életet élni, hogy más házaspárokból is felmerüljön: szeretnének közénk tartozni. Érezzék rajtunk, hogy boldogok vagyunk, ahogyan az első keresztényekről is feljegyezték a kívülállók, mennyire szeretik egymást. Nagy élmény számunkra, amikor házaspárok érdeklődnek nálunk, és szeretnék megtudni, tulajdonképpen mi is ez a közösség, mit lehet itt kapni. Először kapnak, de idővel már ők adnak másoknak. Nem fogyasztói, hanem szolgáltató közösség együttese a MÉCS.

– **Amikor beléptünk a házukba, rögtön feltűnt, milyen sok itt a Krisztust, Máriát, angyalokat, szenteket ábrázoló kegytárgy. Olyan, mintha egy családi szentélyben lennének.**

D. B.: Naivitás lenne azt gondolnunk, hogy a MÉCS tudott volna huszonöt éven át működni, ha nem állna mögötte a Szentlélek. Ezért is igyekezünk „jóban lenni” a szentjeinkkel, mert hiszünk a közbenjárásukban, és naponta megtapasztaljuk, hogy segítenek. Úgy gondolom, az égi Egyháznak nagyon fontos, hogy az e világban küzdő Egyházban mi miért adjuk oda az életünket. Ezek a tárgyak azért vesznek körül bennünket, hogy emlékeztessenek erre az óriási erőre, lehetőségre. A MÉCS-en belül működik egy imaháttér-közösség is, amelyet olyan házaspárok, idősebb testvérek, betegek, szerzetesek alkotnak, akik vállalták, hogy naponta imádkoznak a MÉCS-ért. Nagyon hiszünk az ebben rejlő erőben is.

D. N.: A MÉCS-vezetőkkel 2010-ben elzarándokoltunk Pio atya sírjához. Nagyon nagy hatással van ránk az ő élete, szentsége. Lelki gyermekeinek tekintjük magunkat, hisszük, hogy támogat minket odafönről. 2008-ban elzarándokoltunk Medugorjéba is, Bíró László püspök atya vezetésével. Lelkierőt, energiát merítünk a kegyhelyeken a feladatainkhoz. Mindennapi életünkben pedig igyekezünk az Eucharisziából forrásozni.

Bodnár Dániel
Fotó: Fábíán Attila

A magvetés ideje

Az újonnan kinevezett országos egyetemi lelkészi referenssel beszélgettünk

(Folytatás az 1. oldalról)

– Valóban, ez a munkakör eddig nem létezett intézményesített formában. A korábbi törekvések révén kialakult egy rendszer, létrejött a Kárpát-medencei Egyetemi Lelkészségek Találkozója (KELET), valamint egy húsvét után megrendezett tanulmányi nap a lelkészek számára. Ez jó alapot jelent az együttműködéshez. Tervezzük, hogy jövőre, február 11–13-án is lesz KELET Debrecenben, ahová közös gondolkodásra hívjuk és várjuk az egyetemi lelkészségek munkatársait, hogy átbeszéljük, mit tudunk tenni közösen. Nem vagyunk könnyű helyzetben, hiszen a járvány miatt sok minden leállt. Azt látni kell, hogy az egyetemi lelkészségek lehetősége, keretrendszere függ az egyetemektől, így valamennyi közösség helyzete más és más. Az adott viszonyok között a lelkésznek kell megtalálnia a helyét, feladatát. Az egyetem jóindulatán is múlik, hogyan fogad minket. Egységes rendszerben így országos szinten nem gondolkodhatunk, viszont kicserélhetjük egymással a tapasztalatainkat. Az együttműködésünknek a jövőben fontos célja kell hogy legyen a lelkészcollégák megerősítése, a lelkészügyi munka ugyanis nem egy sikertörténet. Félévről félévre teljesen ki tud cserélni egy-egy csoport, és évente változik az is, hogy milyen módon legyünk jelen a hallgatók között, hiszen az egyetemisták állandó változásban vannak. Mi például a frissen végzett, illetve a hamarosan diplomázó, még nem családos, huszonöt-harmincéves korosztálynak hoztunk létre csoportot, és szentségi felkészítést kell majd indítani.

– Miben látja az egyetemi évek jelentőségét a hit szempontjából?

– Az élet nagyon fontos időszaka, a magvetés ideje ez. Itt sok minden eldől, tartós barátságok alakulnak, és ideális esetben a párválasztás is ekkorra esik. Ebben az életkorban születik meg a keresztény identitás, és formálódik a felnőtt hit, amit a fiatalok már maguk szereznek meg, amiért megdolgoznak, ami több mint amelyet – jobb esetben – ott-honról hoztak.

– Hogyan emlékszik vissza a kezdetekre, milyen volt a fogadtatás az egyetem részéről?

– A leleményességünkön is múlik, milyen helyzetbe kerülünk az egyetemnél. Nálunk jó kezdőlépést jelentett, hogy leültünk beszélgetni a hallgatói önkormányzat (HÖK) vezetőjével. Éreztem benne egyfajta távolságtartást, és éltek vele kapcsolatban is sztereotípiák, hogy ellenséges az Egyházzal szemben, nem érdemes elmenni hozzá. De elmentem. Ő az elnök, én az egyetemi lelkész. Majdnem egyidősek vagyunk, nem léteztek, hogy nem tudunk beszélni egymással. Egy reggel felhívtam, elmondtam, ki vagyok, délben már az irodájában ültem. Azt hiszem, sikerült megmutatnom neki, hogy nem elvenni akarunk valamit az egyetemről, nem vitatunk el tőlük semmit. Mindkettőnkben megdőltek az előítéletek. Ő nem találkozott még katolikus egyetemi lelkésszel, aki bemutatkozott volna, így nem tudta, mit szeretnének. Róla is kiderült, hogy nyitott, kompromisszumkész, érdeklődő. Ugyanígy megkerestem az egyetem vezetését, tanárokat. Találkozni kell, időt kell szánni egymásra. Az egyetemi lelkészség nem csak a hallgatókhoz szól, hanem minden egyetemi polgárhoz, a rek-

tortól a portásig. Ebbe a feladatba kell beleállnunk, és keresni, hogyan tudjuk elvinni közéjük Krisztus valóságát. Azóta is jó a kapcsolatunk, az újabb HÖK-elnökkel is megtaláltuk a közös hangot. Évek óta van kurzusunk az egyetemen, amely most *Családi élet keresztény szemmel* címen fut. Szemeszterenként ötven hallgató veheti fel egykredites tárgyként. Általában egy éjszaka alatt betelik a létszám. Az órákon előkerül-

nek a fiatalokat foglalkoztató fő témák, az életvédelem, a szexualitás, a kábítószer is. Rajtam kívül pszichológus, görögkatolikus pap és család- előadónk is van. Látni kell, hogy az Egyház tanítása csak úgy magyarázható, ha ott van mögötte az élő Isten, aki számomra belső tapasztalat, aki bármit kérhet tőlem. Akkor van értelme parancsolatokról beszélni, ha élő, kapcsolati valóságból teszem ezt, ha átéltem, hogy Isten szeret engem, nem azért, mert annyira fantasztikus voltam, hanem hogy annyira fantasztikus legyek.

– Kik választják az említett egyetemi kurzust?

– Nagyon különfélék a diákok. Volt, aki még soha nem járt templomban, és kulturális szempontból sem találkozott a kereszténységgel. Sok az olyan egyetemista, akinek már a szülei sem voltak megkeresztelve. Beszélt nekik valaki Istenről? A megtapasztalt Istenről? Látták valakitől, hogy templomba jár, imádkozik, hogy imával kezdő és zárja a napját, hogy egy-egy döntésénél tapintható Isten jelenléte? Ha ezt soha nem tapasztalták, mit várunk tőlük? A másik oldalról ugyanakkor azt is látjuk, hogy beérik az egyházi iskolák munkája. Vannak egyetemisták, akik keresik, hol találják a folytatását annak, amit addig kaptak. Általánosan jellemző, hogy a fiataloknak vannak kérdéseik, és valóban választ várnak, nem kitérő választ. Mi azzal a hozzáállással igyekszünk jelen lenni közöttük, hogy minden útkeresésben Krisztus áll a közép-pontban. Azt szeretnénk megmutatni, hogy Isten a saját képére és hasonlatosságára, szeretetből teremtett minket, ez a létünk oka. Ezt az üzenetet igyekszünk átadni a fiataloknak.

– Milyennek ismerte meg az egyetemista korosztályt, mik az álmaik?

– Nagy segítségre szorulnak abban, hogy helyesen mérjék fel a realitást. Alapvetően két nagy problémát látok. Az egyik, ha nincsenek álmaik. Riasztó számomra, amikor a fiatalok egyáltalán nem tudják, mit szeretnének. A másik, amikor a valóságtól teljesen elszakadó álmokat dédelgetnek. Választanak valamit, de nincs meg bennük a küzdés, hogy elérjék azt a célt. A valóságot kell megmutatni nekik. Segíteni őket

abban, hogy megtalálják, mihez vannak jó adottságaik, képességeik. A nagy álmokat össze kell egyeztetni a hétköznappal. Ez nem lebutítást jelent, hanem annak a keresését, hogyan tudom felülmúlni magam a mindennapokban. Meg kell látni, mi az, amiben képes vagyok fejlődni.

Ebben a korosztályban nagy igazságvágy munkál, és sok elvárás a világgal, az étellel, az egyetemmel szemben. Jó szembesíteni őket önmagukkal, feltenni nekik a kérdést: te hogyan állsz hozzá az életedben a rád bízott feladatokhoz? Mindenkit számon tudsz kérni, az Egyházat, az országot, az egyetemet. És téged számon lehet kérni? Lehet, hogy koszos a város. És a te szobád rendben van?

Erős a vágy a fiatalokban a találkozássra. Nagyra nőttek, de belül még ott van bennük a gyermekség. Elismerésre vágynak, és sokuknak nincs kivel beszélniük. Borzasztó tapasztalat, hogy kommunikációs eszközök egész hada vesz körül bennünket, közben pedig nincs kivel beszélgetni. Leginkább a kollégistáknál élem meg ezt. Minden évben meghívom őket egy nagy beszélgetésre, amelynek az a kérdés áll a közép-pontjában: ki vagy te? Nemegyszer hallottam azt a választ, hogy ezt még soha senki nem kérdezte tőlük. A lelkészség az a hely is lehet, ahol végre megkérdezik: hogy vagy? Mindig a hétköznapiakban kell helytállnunk, és azokra a kérdésekre, vágyakra kell választ adnunk, amelyek felmerülnek.

– Mit szeretnének megtalálni a hallgatók az egyetemi lelkészségben?

– A fiatalok leginkább arra vágyanak, hogy rajtunk keresztül megtapasztalják azt az Istent, akiről beszélünk. A tudományt megtanulják az egyetemen, a bulikat megszervezik maguknak. A mi feladatunk annak megtalálása, hogyan tudjuk köze-

lebb vinni őket Istenhez és saját magukhoz, hogy az Istennel való találkozásban felfedezhessék, mennyire jó Isten gyermekének lenni. Ez meghatározhatja az éppen formálódó identitásukat, alakítani tudja az életüket. Hiszek a keresztény értelmiségben, nagy szükség van rájuk. Ehhez elengedhetetlen a valódi találkozás Krisztussal. Ezért jelenlétünkkel, tevékenységünkkel közelebb szeretnénk hozni a fiatalokhoz Krisztust.

Nem mások ellen, nem valamivel szemben, hanem egyszerűen felmutatva a hitünk értékeségét.

A fiatalok számára fontos tapasztalat az is, hogy a lelkészség olyan hely, ahol nem kell bizonyítaniuk – ezzel sokat küzdenek. Itt lehetnek gyengék, azt is elmondhatják, ha valamit nem tudnak. Azt a tapasztalatot szeretnénk átadni nekik Istenről, hogy hozzá oda lehet lépni, és adott esetben kimondani azt is: ez most nem megy, elrontottam. Isten irgalmához mindig odafordulhatunk, hozzá hazatérhetünk.

– Melyek a legfontosabb fórumok, találkozási lehetőségek?

– Főként az egyetemi kollégiumok, ahol együtt élnek a diákok, és egymást pasztorálják. A legnagyobb misszióval ők vannak egymás felé. Debrecenben két ilyen helyszín van: egy harmincnégy fős fiúkollégium és a Boldogasszony Iskolánővérek fenntartásában működő lánykollégium. Ezekben nem csak a szimpátia-találkozásra van mód. Együtt lakva az életünk találkozik. Az ember formálódása közösségben történik, és a kollégium révén a fiatalok olyan összetartozást élnek meg, amely kihat az életük további szakaszaira is. Erős barátságok alakulnak ki, házasságok is kötődnek.

A kollégistákat, az egyetemi lelkészséghez tartozó fiatalokat igyekszünk bevonni városi, egyházmegyei, illetve országos eseményekbe is. Bekapcsolódunk például a város hajléktalanokat segítő programjába: itt kétszáz emberre főzünk, és lehetőség nyílik a találkozássra, a beszélgetésre. Tavaly karácsonykor a debreceni gyermekklinika dolgozóinak sütöttünk a kollégista fiúkkal. Talán nem is tudjuk pontosan, mi történik ilyenkor a szívükben, de egy-egy ilyen alkalom megérinti az embert, és a keresztény identitás kialakulásának fontos lépcsője lesz. Korábban

csatlakoztunk a „72 óra kompromisszum nélkül” kezdeményezéséhez, amely a társadalmi felelősségvállalást erősíti az egyetemista korosztály körében is.

A lelkészség közösségi alkalmait a Megtestesülés-plébánián tartjuk. Az egyetemi évek az élet egy szakaszát jelentik, ezért fontos, hogy a fiatalok elsősorban ne a lelkészséghez, hanem az Egyházhhoz kötődjenek. A plébánia üzenete az, hogy egy nagy családdhoz tartozunk.

Debrecenben népszerű a „Szólj be a papnak!” rendezvénysorozat. A találkozás itt semleges terepen történik, én is elhagyom a komfortzónámat, odalépünk egymáshoz. Hogy ki tud-e alakulni beszélgetés, az függ attól, mennyire vagyunk nyitottak egymásra. Ha a másik már előre eldöntötte, mit tart jónak, és igazából nem kíváncsi a válaszomra, akkor nincs igazi esély a találkozásra. De ha megvan a nyitottság, akkor elkezdődhet a beszélgetés. A lényeg, hogy mindkét fél kinyissa az ajtót. Ehhez azonban az első lépés mindig a meghívás.

– Hogyan szólíthatók meg a fiatalok?

– Ritka alkalmakkor használom a fiatalokkal való kommunikációra a Neptunt, az egyetem levelezőrendszerét, de ennek elenyésző a hatása. A közösségi média is bevezethető, főleg amikor az első lépést kell megtenni, ebben hatékony tud lenni. De amikor eljön hozzánk valaki, a háttérben igazából mindig ott áll mögötte valaki. Szükség van egy emberre, aki oda tud lépni a másikhoz, aki személyesen szól hozzá.

A munkát nem egyedül végzem. Nem lehet ez egyszemélyes dzsungelharc egy húszezer fős egyetemen. Vannak munkatársaim, és a belső körhöz tartozókat is lehet apostolkodásra hívni. Ők ugyanis olyan közegekbe is bejutnak, ahová nekem nincs bejárásom. A körülöttünk élőket kell bátorítanunk, próbáljuk lebontani a falakat, megszüntetni azt a beidegződést, hogy ciki katolikusnak lenni, ehhez a közösséghez tartozni. Ha valaki büszke arra, hogy katolikus kollégiumban lakik, és úgy érzi, ez a legjobb dolog, ami Debrecenben történhetett vele, akkor jól dolgoztunk. Gyakori kísértés, hogy nem vállaljuk fel a hitünket, és nem állunk ki a keresztény értékrend mellett.

– Mit tart az egyetemi lelkészség legfontosabb feladatának?

– Azt, hogy az élő Isten tapasztalatát adja tovább. A mi Istenünk személy: az Atyától kaptuk Jézust, aki emberré lett értünk. Ez hitünk nagyon lényeges aspektusa. Sem szórakoztató, sem programközpont nem vagyunk. Feladatunk a jelenlét, az, hogy megteremtsük a közösségben való léte, amely Istenre mutat. Szellemileg gazdagítja a fiatalokat az egyetem, de hogy lelkileg miként alakul az életük, abban nagy szerepe van a lelkészségnek. Isten valóságát, hétköznapiaságát igyekszünk megmutatni nekik, azt, hogy miként akar jelen lenni az életünkben, és kísérni minket. Ennek megismerésére van igény az egyetemisták körében, persze mindenkinél más-más mértékben és módon. Már az is sokat jelent, ha valaki elraktározza magában az isteni jelenlét tudatát, és élete nagy döntéseinél nem tenyérjőshöz, hanem a templomba megy, mert tudja, igazából ki az élet ura, ki tud erőt adni neki.

Trauttwain Éva
Fotó: Lambert Attila

IMAÓRA

Kútvolgyi Szűz Mária-engesztelő-kápolna: engesztelő virrasztás hazánk lelki megújulásáért minden csütörtökön 20 órától pénteken 5 óráig az Oltári-szentség előtt. 22 órakor szentmise. Cím: 1125 Budapest, Galgóczy u. 49. (BKK: a Széll Kálmán térről a 128-as busszal a végállomásig, a Regőczy István térig.)

Az Örökimádás-templom (Budapest IX. kerület, Üllői út 75–77.) szentségimádási rendje: hétköznap 8 órától 18 óráig, vasárnap 12 órától 18 óráig tart. Minden csütörtökön a 17 órától kezdődő imaórán, majd az azt követő szentmisén előre felvett miseszándékokért imádkoznak. Minden hónap első csütörtökén Erdő Péter bíboros celebrálásával papi és szerzetesi hivatásokért, a másodikon a templom karitáscsoportjának szándékára, a harmadikon az imalábadá elhelyezett szándékokért imádkoznak.

Elsőpénteki missziós konferencia-beszédék a magyar családokhoz a Városmajori Jézus Szíve-templomban (Budapest XII. kerület, Csaba utca 5.) A 18 órakor kezdődő szentmise után a kistemplomban folytatódik a beszélgetés az elhangzott homíliáról. Mindenkit szeretettel várnak. Bővebb információ: <https://www.varosmajoriplebania.hu/>

Kaposfüreden Szűz Mária Efezusi Háza (7400 Kaposfüred, Állomás u. 61/A) várja az engesztelő híveket minden első szombaton 10 órától közös imádságra. Zárandokcsoportok bejelentkezése: Mezőfi Zoltán +36/70-363-7645. Honlap: www.mariahaza.hu

Elváltakért és egyedül maradtakért mutatnak be szentmisét minden hónap első keddjén 17 órakor, a budapest-belvárosi Szent Mihály-templomban (Budapest V. kerület, Váci u. 47/b). A szentmisét követően tematikus beszélgetést folytatnak a résztvevőkkel a Szent Kinga-teremben, az Egyetem tér 5. I. em. 5. sz. alatti közösségi helyiségükben.

A Szent Imre-kápolna Szeretettéltárgy imacsoportjának novemberi programjai: 2021. november 18-án, csütörtökön 17 órakor szentmise, utána 18 órától szentségimádás lesz édes hazánkért. Minden magyar imádkozzon minden magyarért! Szeretettel várunk (1114 Budapest, Bartók Béla út 19). Honlapunkon (www.szeretettelang.info.hu) keresztül elérhetők vagyunk.

Szentmise Mindszenty József bíboros boldoggá avatásáért: 2021. december 6., hétfő. A boldoggáavatási szándéokra mondott szentmiséket 7 órakor, a Magyar Katolikus Rádió adásával egy időben a Szent István Rádió is közvetíti a budapest-városmajori Jézus Szíve-templomból.

LELKIGYAKORLAT

Szent Gellért Lelkigyakorlatos Ház (2016 Leányfalu, Móricz Zsigmond út 141.): december 16-án 18 órától 19-én 13 óráig karácsonyi lelkigyakorlat Kercza Asztrik ferences atyával. Elérhetőség: 06/26-383-212, 06/30-466-0749

Bánatszelídítő. A halál közelségével és a gyász fájdalomának terhével küzdőknek, valamint a mindennapi veszteségeinknek való továbbéléséhez szeret-

nénk segítséget nyújtani sorstárs csoportjainkban. A pasaréti ferences templom hittantermében kéthetente szerda délelőtt 10 órától 11.30-ig, a Szent Anna-plébánia alsó hittantermében (Aranyhal u. 1., a Bathhány téren, a templom mögött) pedig kéthetente szerda esténként 18 órától 19.30-ig. Időpontok: 2021. november 24., december 1., 15.

REQUIEM

Az egyházi iskolák elhunyt tanáraiért és diákjaiért szóló requiem időpontja: 2021. november 13-án, szombaton 16 óra. Helyszín: Margit körüti ferences plébániatemplom. Szentbeszédet mond: Szkaliczki Örs ciszterci szerzetes.

BESZÉLGETÉS SOROZAT

„Férfitalálkozók” címmel férfiaknak szóló előadás- és beszélgetéssorozatot indítottak a Pécsi Egyházmegye hét városában (Pécs, Mohács, Szekszárd, Paks, Tamási, Dombóvár, Szigetvár) 2021. október 8., péntektől 2022. május 20., péntekig. A következő időpontok: 2021. november 12., 19., 26. A találkozókat kezdési időpontja 18 óra. Mindenkit szeretettel várnak, és kéri, hogy a szervezés megkönnyítése érdekében feltétlenül regisztráljanak előzetesen az alkalmakra. Bővebb információ: <https://pecsiegyhazmegye.hu/aktualis>

ELŐADÁS

Sapientia Könyvtári Esték. A *lapos földtől a fizetős Facebookig – Az álhírek és hamis tartalmak hálójában* címmel előadást tartanak 2021. november 16-án, kedden 17.30–19.30 óra között a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskolán (1052 Budapest, Piarista köz 1.). Előadó: Szűts Zoltán média- és digitálispedagógia-kutató, az Eszterházy Károly Katolikus Egyetem Pedagógiai Karának dékánja. Szeretettel várják az érdeklődőket a Magyar Tudomány Ünnepe 2021 programsorozat részeként meghirdetett eseményre. A főiskola rendezvényei védeltségi igazolvánnyal látogathatók. Bővebb információ: <https://sapientia.hu/esemenyek>

KÉPZÉS

A sümegi Ferences Akadémiát a Sümegi Ferences Rendház (8330 Sümeg, Szent István tér 7.) üzemelteti a kegytemplommal szomszédos kolostor épületében. Az elmélkedések és közös imádságok biztosítják a Ferences Akadémia lelkigyakorlatos jellegét. A 2021. november 12–14-ei előadás-sorozat témája Mindszenty bíboros életműve és boldoggá avatásának ügye. Előadók: dr. Németh László és dr. Perger Gyula. A „Világnézetünk keresztény alapjai” elmélkedéssorozat folytatódik, összhangban az esedékes fatimai engesztelő nap eseményeivel. A kurzus résztvevői elismerő oklevelet kapnak. Igény szerint a szállásról gondoskodunk. Jelentkezés a 06/20-823-2430-as mobilszámon, illetve az ofm@gmail.com e-mail-címen lehetséges. Bővebb információ: <https://ferencsakademia.webnode.hu>

A Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola Családtudományi Intézete 2022-ben is képzést indít lelkipásztorok, valamint a jegyesoktatásban

közreműködő vagy a jövőben közreműködni szándékozó házaspárok számára. A képzés célja: az Egyházban folyó jegyesfelkészítésben tevékenykedők szakmai támogatása, továbbképzése. Témák: a házasság működésének pszichológiája-teológiája, önismeret, a házasság életstílus, morális kérdések, a jegyesfelkészítés módszerei, kérdőívek és szituációs játékok. Időpontok: 2022. január 29., február 4., 5., 11., 12. Pénteki napokon 14–19 óráig, szombati napokon 9–17 óráig. Érdeklődni lehet Róder Tamásnénál a csaladtudologia@sapientia.hu e-mail-címen vagy a www.sapientia.hu honlapon. A jelentkezési határidő: 2021. december 15.

KONFERENCIA

A keresztény filozófia fogalma – tudományos konferencia a budapesti Pázmány Péter Katolikus Egyetem Hittudományi Karán (1053 Budapest, Veres Pálné u. 24., IV. emeleti nagyelőadó) 2021. november 19-én, pénteken 9 órától. A Szent II. János Pál Pápa Kutatóközpont keretén belül működő Keresztény Filozófia Kutatócsoport elsőéves konferenciája. Bővebb információ: <https://ppke.hu/kutatas/szent-ii-janos-pal-papa-kutatokozpont>

Sapientia Nap. A Szó szímfőnöke – Isten Igéje vasárnapjának teológiai horizontjához címmel konferenciát tartanak 2021. november 20-án, szombaton 10–16.30 óra között a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola (1052 Budapest, Piarista köz 1.) Auditorium Maximum termében. A konferencián való részvétel ingyenes, kávé és frissítő biztosítása céljából regisztrációt kérnek. A főiskola rendezvényei védeltségi igazolvánnyal látogathatók. Minden érdeklődőt szeretettel várnak a Magyar Tudomány Ünnepe 2021 programsorozat részeként meghirdetett eseményre. Bővebb információ: <https://sapientia.hu/esemenyek>

MEGHÍVÓ

Boldog Charles de Foucauld (Károly testvér) halálának 105. évfordulójára emlékezünk a 2021. december 1-jén, szerdán 18 órakor kezdődő szentmisén, előtte 17 órától csendes szentségimádás lesz. Helyszín: Egyetemi (Kisboldogasszony-) templom (Budapest V. kerület, Egyetem tér / Papnövelde u.). Szeretettel hívunk és várunk! Jézus Kistestvérei és a Názáret Közösség tagjai (www.jezuskistestverei.hu, www.nazaret.hu)

Tisztelt Olvasóink!

Az egyházi közleményeket és híreket szerkesztve közöljük. Megértésüket köszönjük. A szerkesztőség

A hirdetések tartalmaért és azok valódiságáért a hirdető vállal felelősséget.

ÉLETJÁRADÉK

ÉLETJÁRADÉKI szerződést kötne budapesti lakásra vallásos, megbízható család, plébánosi ajánlással. T.: 06/30-653-4486 vagy e-mail-cím: lajos.drkiss@gmail.com

INGATLAN

HOSSZÚ TÁVRA KIADÓ Budapesten, a Nyugati pályaudvar közelében, liftes ház 3. emeletén, egy 36 nm-es, egy-szobás, álló galériás, bútorozott, gépészetileg is felszerelt lakás. Érdeklődni: 06/20-373-7090

RÉGISÉG

EGYKORI PIARISTA diák antikvitása régiséget vásárol. T.: 06/20-980-7570

PAPÍR- ÉS FÉMPENZT, bélyeget, képeslapot, papírrégiséget és más régiségeket vásárolunk, illetve árverésre átvesszünk. Budapest VI. kerület, Andrássy út 16. T.: 06/1-266-4154. Nyitva: hétfő–szerda 10–17, csütörtök 10–19 óra között.

ÜZENETKÜLDŐ

Drága Keresztstüelim, Dudra István és Lestár Katalin! 50. házassági évfordulótok alkalmából szívőbő gratulálók, és még hosszú boldog együtt töltött éveket kívánok! Szeretettel keresztányotok: **Timi**

RÉGISÉGEKET, hagyatékot örökölt, és eladná készpénzért? A megoldás: értékesítse értékeit nálunk! Hívjon a 06/20-932-6495-ös telefonszámon, most országosan házhoz megyünk!

SZOLGÁLTATÁS

ÓLOMÜVEG ABLAKOK restaurálását, tervezését, kivitelezését több évtizedes tapasztalattal vállaljuk. Tóth Erzsébet, tel.: 06-20-438-5993; www.uvegfestes-stainedglass.hu

FOGSOROK, hidak készítése, javítása, szükség esetén házánál is. T.: 06/1-213-5726

A BUDAPEST-KELENFÖLDI SZENT GELLÉRT PLÉBÁNIA EGYHÁZI FENNTARTÁSÚ URNATEMETŐJÉBEN URNAFÜLKÉK MEGVÁLTÁSÁT, valamint

ZÁRTSZÓRÁSOS TEMETÉS LEHETŐSÉGÉT KÍNÁLJA.

Temetőnk minden nap 8 – 18 óráig látogatható.

Urnairoda nyitvatartási ideje

Hétfő – péntek: 10 – 16.30 óráig. Telefon: 1/203–8912

Plébániairoda nyitvatartási ideje

Hétfőtől péntekig: 10 – 11.30 és 13.00 – 16.30. Tel./fax: 1/203–8915

Templomunk miserendje

Vasárnap: 9.00, 11.00 és 18.00

Hétköznap: 7.00 és 17.00. Szombaton 7.00, 18.00

Cím: 1115 Budapest, Bartók Béla út 149.

Internet: <http://szentgellertplebania.hu>

E-mail: iroda@szentgellertplebania.hu

Ünnepi üzenetküldő

Köszöntse szeretteit az Új Ember hasábjain!

Üzenjen névnap, születésnap, házassági évforduló alkalmából,

küldje el gratulációját gyermek születéséhez,

sikeres vizsgához vagy más örömteli pillanathoz!

Rövid üzenetében küldje el az ünnepelt nevét és a települést, ahol él az aprohirdetes@ujember.hu címre.

Levelében, kérjük, adja meg a pontos nevet és címet,

melyre kiállíthatjuk számlánkat.

Egy üzenet díja 3000 Ft, amit átutalással vagy csekken tud befizetni,

a befizetés beérkezése után sorait legközelebbi lapszámunkban megjelentetjük.

Ünnepeljen velünk – várjuk jelentkezését!

Kiadja a Magyar Kurír
Terjeszti a Magyar Posta Rt. Hírlap Üzletág, előfizethető a kiadónál, a postán.

Nyomás: Virtuoz Kiadó és Nyomdaipari Kft. • Ügyvezető: Tolonics Gergely

ISSN 0133-1205
KÉZIRATOKAT NEM ÖRZÜNK MEG
ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.
LAPZÁRTA: 2021. NOVEMBER 8.

Főszerkesztő és felelős kiadó: Kuzmányi István

Lapszerkesztő: Baranyai Béla • Lapszerkesztő-helyettes: Körössi László
Szerkesztőség: Agónás Szonja, Benke Zsuzsa, Bodnár Dániel, Bókay László, Borsodi Henrietta, Fabián Attila, Gátas Judit, Lambert Attila, Merényi Zita, Mészáros Ákos, Pallós Tamás, Szalontai Anikó, Székács István, Thullner Zsuzsanna, Trautwein Éva, Vámosy Erzsébet, Verestői Nárcisz

Olvasószerkesztő: Kodtek Bernadett
Korrektor: Székács István • Tördelés: Bukovszki Antal
Szerkesztőség és kiadóhivatal: 1068 Budapest, Városligeti fasor 42.
Postacím: 1406 Budapest, Pf.: 100 • Tel.: +36/1-317-3933
www.ujember.hu • e-mail: ujember@ujember.hu

Könyvesbolt: 06/1-266-0845; konyvesbolt@ujember.hu

Médiaajánlat kérhető: 06/1-317-3933; hirdetes@ujember.hu

Közlemények, gyászjelentések, apróhirdetések feladása:

+36/1-317-3933; aprohirdetes@ujember.hu; <http://ujember.hu/aprohirdetes-feladasa/>

Előfizetés, terjesztés: +36/1-235-0484; +36/1-633-3790; +36/1-633-3132; terjesztes@ujember.hu

Előfizetés megrendeléséhez kérjük, vegye fel a kapcsolatot kollégáinkkal a fenti elérhetőségek valamelyikén. Egyéni egy példányos előfizetés belföldről negyedévre: 4050 Ft, fél évre: 8100 Ft, egy évre: 16 200 Ft.

Magyar Kurír 10700732-68366180-51100005 (CIB Bank).

Úgy teremtet, hogy már tudta: gitározni fogok, és dalokat szerezni

Ferenczy Rudolf, közismert nevén Dax sokaknak ismerős a dalairól a gitáros misék magyarországi elterjedésének idejéből. A „nagyok” kezét lesve tanult gitározni, és a zenélésben az sem akadályozta, hogy egy balesetben elvesztette az egyik ujjpercét, amit vissza kellett varrni. Gyermekkorában sokat nélkülözött, a katonaság után tért meg. Bár feleségével, Évával gyermekük nem született, mégis rengeteg lelki gyermekük lett.

– Hogyan emlékszik vissza a szüleire?

– Kései gyerek voltam, édesanyám harminchét, édesapám ötvenhárom éves volt, amikor megszülettem. Esztergomban laktunk, anyám harminckét négyzetméteres lakásában. Ma is emlékszem, az ajtó fölött volt a nagyanyám feszülete. Anyámmal sokszor menekültünk apám elől, rengeteg veszekedést éltem át. Aztán hatéves koromban lelépett az apám. Erdélyi származású volt, református vallású, édesanyám meg katolikus. Akkor még ritkaságszámba ment a vegyes házasság. Ki volt az apám? Azóta sem tudom... A háborúban amerikai fogságba esett, onnan Dorogra került dolgozni. Máig őrzöm az övét, amit a fogságból hazatérve viselt: pont jó rám. Gyerekkoromban figyelemmel kísértem apám életét, később kevésbé, mert egyre messzebb költözött. Egyszer meghívott magához és az új feleségéhez. Nem kérdezte, milyen iskolába járok, milyen tanuló vagyok. Aztán már csak a temetésére hívtak, nem értesítettek, hogy meghalt.

Édesanyám Esztergom-Kertvárosban, a repülőgépgyárban dolgozott, nő létere hegesztőként. Kiválóan végezte a munkáját, rajta kívül csak egyvalaki volt ebben a fellegűteljes munkakörben. Fontosnak tartotta, hogy megkereszteljenek, majd elsőáldozó és bérmálkozó legyek. 1957-ben az esztergomi bazilikában rengetegen bérmálkoztunk, hiszen a forradalom után mindenki attól tartott, ez lesz az utolsó bérmálás.

– Nem lehetett könnyű a gyerekkora: bántalmazások, apa hiány, az '50-es évek...

– A nehézségek ellenére boldog volt a gyerekkorom, nem a szenvedés, inkább a nélkülözés jellemezte. A Prímás-sziget kiváló terep volt nekünk, gyerekeknek: klottgatyában, meztláb ott gazemberkedtünk a haverokkal. Nem mentünk haza ebédelni, fogtunk sneciket egy bottal, amire túból formáltunk horgot. Anyám annyit dolgozott, hogy nem ért rá nevelni, de mindent megtett értem. Nagyanyám nem volt, se testvérem. Ministráltam, járogattam hittanra. Emlékszem, a sekrestyében egyszer kaptam egy hatalmas fülest, nem is tudom, miért.

– Hogyan kezdett gitározni, zenélni?

– A zenei életben mindenkinek a Beatles volt a kedvence, így eleinte az ő számaikat játszottam én is. Nem tanultam nyelvet, de angolul énekeltem a dalaikat. Nem taní-

tottak énekelni, gitározni, kotát írni, zenét szerezni, szöveget írni sem. Az egyik barátom mutatta meg, hogyan kell lefogni az akkordokat. Állandóan hallgattam a rádiót, persze a Szabad Európát is. Ez az adó közel volt a vatikáni frekvenciához, ahol a rózsafüzért mondták, latinul énekeltek, imádkoztak, így tanultam meg az Ave Mariát, hallás után. És ellestem, hogyan kell gitározni. Ha Bródy vagy Szőrényi játszott, néztem a kezüket, utánóztam őket. Egy füzetbe pöttyökkel jelöltem, melyik húrt kell lefogni a különböző daloknál, az akkordoknak akkor még nem tudtam a nevét. A Beatles mellett az Illés együttes is fontos lett nekem: voltam olyan koncertjűkön, ahova csak klubtagsági igazolvánnyal engedték be az embereket, de mindent megtettünk, hogy bejussunk.

– Más hangszerrel is próbálkozott?

– Az esztergomi orgonatanártól tanultam kicsit zongorázni, de okosan döntött, amikor kirúgott, mert sokszor nem értem oda időre, és sokat szélhámoskodtam. Anyám templomi énekkarba járt, tőle örököltém a hangomat, és ő vette észre, hogy jó a hallásom. Szerette volna, ha hegedülök, tangóharmonikázok vagy zongorázok, de ezek nem jöttek össze, a gitározásban pedig már nem bízott. Amikor gitárt akartam, azt mondta, az ipari iskolában havonta kapott háromszáz forintot ösztöndíjamból magam fizessem ki. 1963-ban vettem az első gitáromat ezer forintért, ríszletre. Anyám havi 750 forinttal ment nyugdíjba, ami akkor nagy pénz volt.

– A gitárvásárlással új korszak kezdődött.

– A gitározással kikezdtém anyám idegeit. A szomszéd-asszony sokszor a kezével verte az ablakot. Amikor a házunk előtt lévő padon játszottam, előfordult, hogy a szomszéd megdobott egy téglával. Anyám bevarrta a gitárt egy zsákba, bezárta a szekrénybe, és eltette a kulcsot. Addig ügyeskedtem, amíg kinyitottam a szekrényt, kivettem a gitárt, majd később visszavarrtam a zsákba, és visszatettem a helyére. Ekkor már nem kergettem a haverokkal a lányokat a szigeten, semmi nem érdekelt, csak a gitár. Élni sem akartam volna, ha nem engednek gitározni, annyira megragadott a zene.

– Hogyan alakultak meg a zenekarai?

– Az első zenekarom környékbeliekből állt, a basszusgitárost magam tanítottam ját-

szani. Én kísérőgitáros és énekes voltam, ő ritmusgitáros lett. Szereztünk szólógitárost is, ő most Dorogon dolgozik optikusként. Az akkori dobosunk Esztergom-Kertvárosban él.

A katonaság idején is lett zenekarom. Győrben voltam

katona, a hetvenes években. Akkor még éjjel néha arra ébredtünk, hogy lőnek... Nagy szó volt, hogy a katonaságnál egyedül nekem volt zenebűngim, ott tartottuk a dobos, az erősítőt, a gitárokat, másnak nem is volt hozzá kulcsa. Kemény konfliktusaim voltak a hadseregben, de mindent elnéztek nekem, mert a zenekarral nyertünk a hadseregnek egy színes televíziót. Nagy érték volt az akkor! Egyszer a százados feljelentett a hadi ügyészségen „lázítást”: télen a hidegben egy szál pólóban kellett vigyázzban állnunk a parancsára, én pedig egy idő után melegebb éghajlatra küldtem az édesanyját. Behívatott az alezre-des, egy héten át minden este elbeszélgetett velem, aztán a feljelentést a szemem láttára szétépte. Emberséges volt a hozzáállása.

– Úgy tudom, a katonaságnál kapta a Dax nevet.

– Igen, Daxként szereltem le. A névadóm most Sopronban él, az apja is zenész. A katonatársaim egyébként Ferenczy elvtársnak hívtak, a Rudit nem szerettem. Anyám soha nem mondta ki a nevemet, „kisfiam”-nak hívott. Egyszer viszont „édes fiam”-nak szólított: akkor, amikor elmondta, hogy nem tudja vállalni a gimnáziumi tanításom. Nagyon szégyelltem, hogy nem jártam gimnáziumba, de később esti tagozaton leérettségiztem.

– Hogyan került az Egyház zenei életébe?

– A leszerelésem után tértem meg. Karácsony előtt jártunk meg. Nem volt se barátom, se barátnőm, se zenekarom. Mentem haza a sötétben, esett a hó, gondolkodtam, hogy most mit csináljak... Ilyenkor

más katona a kocsmába megy, én Esztergomban a Fürdő Szállóba tértem be, ahol aze-lőtt gitároztam egy bálon. Impozáns, úri hely volt, bált tartottak akkor is. Megszólított egy haverom barátnője, aki kedvelt engem. A lelkemre kötötte, hogy mindenképp

– Püspöki engedély kellett, hogy megszólalhasson a gitár a dorogi templomban. Kismaroson is gitároztam 1973-ban, ott Sándor atya támogatta bekapcsolódásomat a Regnum Marianumba. 1974-ben, a nászútról hazatérve egyenesen Nagymarosra mentünk zenélni. Az ottani atya szervezett egy országos gitáros találkozózt hat-nyolc együttesnek. A Dió-féle társasággal léptem fel, Sillye Jenő akkor már profi csapattal volt. Én lettem a második.

– Milyen a kapcsolata Sillye Jenővel?

– Szeretjük, tiszteljük egymást. Sokat jártunk hozzájuk, a kis Julcsi kifejezetten kérte, hogy az esküvőjén mi zenéljünk, írtam is egy dalt erre az alkalomra. Ha Jenővel közösen szolgáltunk Nagymaroson vagy egy misén, felosztottuk, ki mit énekel. Érezhette bennem a riválisát, de nekem nem volt zenekarom, csak a gitár, és általában tízen sem voltunk az énekkarban. Én Esztergomból jöttem, ő pedig Budapestről.

– Törekedett arra, hogy a dalai illeszkedjenek a liturgiába?

– Ez mindig fontos volt nekem, bár akadtak olyan papok, akik nem tartották liturgikusnak az énekeinket. Éva füzeteket készített, hogy a hívek velünk énekelhessenek. Sok szöveget én írtam, de Sik Sándortól is vettem át verseket, majd rátaláltam Dienes Valéria költészetére. Volt olyan, hogy dallamot álmodtam. Éjszaka lementem az alagsorba, ahol volt egy általunk készített, hangszigetelt stúdió. Felvettem a dalt, szöveget később írtam hozzá. Jártak az énekkarba olyan lányok, akik értettek a zenéhez, néha maguktól hozták a daltamra a kísérő szöveget.

– Milyen kiemelkedő események voltak a pályáján?

– Beton atya elintézte, hogy II. János Pál pápa budapesti látogatásán én is zenélhessek Varga Attilával és Jenővel. Van egy fotó arról, ahogy Éva ráköti a pápa kezére a sálját, miközben a Szentatya mindenkiel kezét fog. Hatalmas élmény volt hatvanezer ember előtt gitárral megszólalni egyedül: én kezdtem el a *Hálaadó zsolnárt*, aztán egy stadionnyi ember együtt énekelte. Franciaországban is volt ilyen élményem egy 12. századi kolostortemplom hatalmas udvarában felállított színpadon. Jó emlék volt a hatvanadik születésnapom megünneplése is.

– Megzenésítette Sik Sándor és Michel Quoist keresztútját, ezeket sokan ismerik. Gyerekeknek is írt műveket, például az *Utazás a mesetóhoz* című album dalait. Mi vezette a kicsikhez?

– A gyerekeknek írt versek úgy kezdődtek, hogy Homoki Nagy Katalin, aki meséket ír,

felhívott telefonon, és megkért, hadd játsszon a műsora elején és végén a dalaimból.

Évában olyan társat kaptam, aki foglalkozásánál fogva is értett a gyerekekhez. Sajnos nem lehetett gyermekünk, és nem is fogadtunk örökbe. A '80-as években az esztergomi Kerektemplom megtelt fiatalokkal, amikor ott gitározunk: ilyen módon rengeteg gyerek vett körül bennünket. Amit nem kaptam, azt megadták később, csak máshogy. Szívesen foglalkoztunk fiatalokkal. Sokat táboroztattuk őket, betlehemeztünk vagy kereszttutát jártunk velük. Az akkori plébános teljesen ránk bízta a programok szervezését és megvalósítását. Minden évben mentünk szociális otthonokba, szegényházakba, kórházakba, házakhoz, de templomokban is felléptünk, ahova mindig rengetegen eljöttek. Az esztergomi kálvárián is több százan voltunk, amikor kereszttutát énekeltünk.

– Esztergomhoz kötődik az élete. Mindig ezen a környéken laktak?

– Hat különböző albertletben laktunk Esztergom vonzáskörzetében, szép helyeken. A mostani házunk Táton a sajátunk. Az első étközösztalunk egy hokedli volt, amit Éva szépen leterített. Nem érdekelte a pénz. Vagy húsz évig éltünk Bajóton, Beton atyának és sógoromnak, Alajos atyának köszönhetően. Ott is volt kórusunk. Sokat kalapáltam, véstem a gitározás mellett. Egyszer az egyik ujjam utolsó percét leszakította a garázsajtó. A feleségem vitt autóval az esztergomi sebész barátomhoz, aki visszavarrta az ujjpercemet. Most is fáj még. Amikor hat éve eljöttünk Bajótról, letettem a gitárt. Egy *Ave Maria* az utolsó dalom.

– Mit dolgozott?

– Műhelyvezető voltam az esztergomi kórházban, onnan mentem nyugdíjba. Kaptam Semmelweis-érmet is, a munkatársaimtól pedig egy arany pengetőt. Egyszer karácsonykor nem ment a fűtés, fáztak a betegek. Egyedül szétszedtem az olajkazánt, megkerestem a hibát és megjavítottam. Így aztán nem fáztok a Jézuska. Több dalom született abban a kázanházban.

– Miért hálás különösen?

– Azért, hogy megszülettem, és megéltem ezt a hetvenhárom évet, amiről reggelig mesélhetnék. A hála tartja bennem a lelket, a rengeteg pozitív élmény, amit átéltem, és a rengeteg negatív, amit megúsztam. Megtaláltam mindennek a magyarázatát. Fogta a kezem valaki, kihúzott a Dunából. Irányította az agyamat, meg a szívemet, a lelkemet. Egy dalom kezdősoraival búcsúzó: „Jó utat találtam, Uram, / a kezedet fogom, és el nem ereszttem...”

Vámossy Erzsébet
Fotó: Lambert Attila

HÍREK KÉPEKBEN

• Az Andrásy György Katolikus Közgazdasági Technikum, Gimnázium és Kollégium ismét hittanversenyt szervez az Egri Főegyházmegye fenntartásában működő katolikus általános iskolák felső tagozatos tanulói számára *Krisztus a szegletkő, Péter a szikla* címmel. A megmérettetésre minden iskola egy három főből álló felső tagozatos csapattal nevezhet. A verseny időpontja: 2021. november 26., péntek 13 óra. A jelentkezés határideje: 2021. november 19., péntek. További részleteket a versenykiírással és a felkészülést segítő segédanyagokkal kapcsolatban az intézmény honlapján lehet megtalálni.

• Kétnapos látogatásra érkezett a nyíregyházi Görög-katolikus Papnevelő Intézetbe Michael August Blume SVD érsek, Magyarország apostoli nunciusa november 3-án. Látogatásának célja egyrészt az volt, hogy betekintést nyerjen a szeminárium mindennapjaiba, másrészt hogy ráirányítsa a papnövendékek figyelmét a Ferenc pápa által meghirdetett püspöki szinódus egyházmegyei szakaszára.

• Vashegyi György, a Magyar Művészeti Akadémia (MMA) elnöke és Farkas Ádám, az MMA Oktatási, Képzési és Tudományos Bizottságának elnöke november 3-án Budapesten elismerő oklevelet adott át a művészetoktatásban kimagasló teljesítményt elért emberek, közösségek, intézmények – köztük a Premontrei Szent Norbert Gimnázium, Egyházzenei Szakgimnázium, Alapfokú Művészeti Iskola és Kollégium – részére.

Szent II. János Pál pápa-szobrot avattak Marcaliban

Varga László kaposvári megyéspüspök szentmiséjével kezdődött október 31-én, vasárnap az ünnepség Marcaliban, a Gyímsőlcsoltó Boldogasszony-plébániatemplomban, ezt követően a főpásztor ünnepi műsor keretében megáldotta a Szórádi Zsigmond szobrászművész által elkészített, a templom melletti téren felállított Szent II. János Pál pápa csillaga című alkotást.

Varga László szentbeszédében az evangéliumban elhangzott legfőbb mózesi parancsról elmélkedett. Jézus Isten és az ember szeretetét nevezi meg a legfőbb parancsnak. Az ember pedig annak az Istennek a képmására lett teremtvé, aki maga a szeretet. Ahogyan a Min-

denhatónak minden tevékenységét a szeretet vezérli, úgy az emberek érzéseit, gondolatait, cselekedeteit is a szeretetnek kellene vezérelnie. Az önzetlen szeretet megnyílik a másik felé, hogy őt gazdagítsa, Isten országa pedig növekszik a szeretet által.

Az ünnepség a Fény Gyermekei Katolikus Zenekar gitáros énekével kezdődött, majd Kiss Iván címzetes prépost, plébános köszöntötte a megjelent vendégeket, híveket és a városlakókat.

Sütő László polgármester ünnepi beszédében Szent II. János Pál pápa nagyságát, törté-

nelmi szerepét méltatta, felidézve életének magyarokhoz kapcsolódó momentumait.

Az ünnepségen elhangzott II. János Pál pápa imája is Pozsonyi Anna tolmácsolásában, melynek zárószavai jól jellemzik a Szentatya alázatos, önzetlen életét és tiszta jellemét: „Uram, maradj az, aki mindig is voltál: a megbocsátó Édesatyám. Ez indítson arra, hogy én is tudjak megbocsátani. Ne engedd, hogy valaha is fáradt legyek a köszönetmondáshoz. Ne engedd, hogy valaha is abbahagyjam a dicséretedet. Tartsd meg és növeld a hitemet. Szólj, Uram, még hallja a Te szógád!”

A műsor után került sor a szobor leleplezésére, Varga László megyéspüspök pedig megáldotta az alkotást. Ezt követően Molnár Ágnes Anna önkormányzati képviselő, a szoborállítás ötletadója elevenítette fel a kezdeteket, a koronavírus-járvány miatti nehézségeket, az adománygyűjtés körülményeit, és hogy a terveket összefogással sikerült megvalósítani. Beszédében bemutatta Szórádi Zsigmond szobrászművész pályáját és alkotásait, valamint szólt a művész marcali kötődéséről, és végül magát a művet is bemutatta.

Az eseményen jelen volt Lengyelország budapesti nagykövetségének konzulja, Andrzej Kalinowski első tanácsos is, aki szintén beszédet mondott, melyben a közös lengyel-magyar történelmi múltat, a két nép barátságát, küzdelmeit, összetartozását emelte ki, valamint Szent II. János Pál pápa egyházfői szerepét; továbbá köszönetet mondott Marcali városának is.

Végül Kiss Iván megköszönte a felajánlásokat, amelyekből megszülethetett az alkotás. Az ünnepség a magyar és a lengyel himnusz elénekülésével zárult.

Forrás és fotó: Kiss Kálmán/ Kaposvári Egyházmegye

A mellrák elleni küzdelem jegyében

Rózsaszínre „festették” a szegedi Szent Gellért Fórumot

Október világszerte a mellrák elleni küzdelem hónapja, melynek keretében számos megmozdulást, kampányt szerveznek, így próbálják felhívni a figyelmet a téma fontosságára a jellegzetes rózsaszín árnyalattal – díszkivilágítás segítségével ebbe öltöztették erre a hónapra a szegedi stadiont is.

A Szent Gellért Fórum szinte minden kedvelt és ismert sportágat kiszolgál. A szabadidő minőségi eltöltésére különböző sportpályák és közösségi terek állnak rendelkezésre, ahol a sportolni vágyó felnőttek és a gyermekek egyaránt találnak maguknak tartalmas elfoglaltságot.

A létesítmény igyekszik minden világnap fontosságára látványos módon felhívni a figyelmet: különleges díszkivilágítással figyelmeztet a közösség, társadalom számára kiemelt jelentőségű világnapokra. Ezúttal rózsaszínbe öltözött a szegedi stadion, hogy emlékeztessen a mellrák korai felismerésének, valamint megelőzésének fontosságára.

„Az önvizsgálat életet is menthet, és nem csak októberben fontos. Szánjunk magunkra minden hónapban öt percet, és ez alól a férfiak sem kivételek! Bár a mellrákos megbetegedések főként a nőket, azon belül is leggyakrabban a középkorúakat érinti, de sajnos a férfiaknál is előfordul ez a betegség” – olvasható a Szeged-Csanádi Egyházmegye honlapján.

Forrás: Szeged-Csanádi Egyházmegye
Fotó: Sándor Judit

Egy apa levele a lelkipurdalásról és a felelősségről

Tizennégy éves fia véresre verte az osztálytársát

Az olasz lapok, így az Avvenire is leközölte annak az apának a levelét, aki a saját szülői kudarcának is tartja az esetet, és meg akarja tanítani fiát a felelősségre. A 9500 lakosú kis településen, a Cosenza közelében fekvő Castroliberoóban, október 14-én, a tanítási órák után a sürgősségi osztályra kellett vinni egy tizennégy éves általános iskolás fiút, mert valaki erőszakosan rátámadt.

Sokszor előfordul napjainkban, hogy a gyerekek, kamaszok bántják, zaklatják egymást az iskolában, a szülők mégis nagyon kevés esetben vállalják a felelősséget, még ha látható, súlyos következményei vannak is a bántalmazásnak. Tanulságos és különleges eset történt azonban nemrég Olaszországban.

Egy iskolás fiút megtaposnak az iskola előtt. Vértől sebekkel került a cosenzai orvosi ügyeletre. A kórházban készült képen a fiúnak fel van duzzadva az arca (ezt a fotót is közzétették a calabrai újságok). A család feljelentést tett, elkezdődött a nyomozás. A másik fiú, aki az elkövető volt, talán napokig küzdött a lelkiismeret-furdalással, talán attól félt, hogy a nyomozók végül elkapják, mindenesetre néhány nappal később bevalotta szüleinek, hogy ő tette. Ekkor apja és anyja habozás nélkül fogták gyermeküket, és elmentek vele a rendőrségre, hogy feladja magát. Elkísérték, hiszen a fiú egyértelmű felelősségén túl őket is komoly lelkiismeret-vizsgálatra készítette az eset.

Az elkövető néhány napon át hallgatott, majd vagy a helyi újságok nyomozásáról szóló híreinek nyomására, vagy a lelkiismeret-furdalástól hajtva elárulta édesanyjának, hogy ő a tettes. A szülők nem kerestek kifogásokat, igazolásokat a tettére, nem mentették fel a

felelősség alól, ahogyan gyakran megtörténik, nem akarták elkendőzni a történeteket. Ehelyett ügyvédi kísérettel elmentek a rendőrségre, ahol a fiú feladta magát.

Édesapja nyílt levelet írt, amelyet a helyi újságok közzé

és itt következik az apa lelkiismeret-vizsgálata: „És ha lehet, még súlyosabb számomra és a feleségem számára, akik a kudarc drámai fájalmát éljük meg. Mert ebben a pillanatban azt tapasztaljuk meg, hogy a szülői feladat a legnehezebb a világon... Egyfolytában csak azt kérdezzük magunktól, hol rontottuk el, miután egész életünket családként is a befogadás, a korrektség és a felelősségérzés értékei mentén éltük meg, olyan értékek mentén, amelyek

is tettek: „Néhány órával ezelőtt tudtuk meg a gyermekünkötől, hogy ő a castroliberói fiú támadója. Egy világ omlott össze bennünk akkor, de nem volt kérdés: értesítenünk kell a rendőrséget.”

Nem mentegetik a fiukat: „Bárhonnan nézzük, hallatlanul súlyos az eset. Súlyos a fiatal áldozat számára, súlyos a családja számára, a fiunk számára és a lányunk számára is, aki ugyanabba az iskolába jár, és most fennáll a veszélye, hogy ő is viseli majd ennek a viselkedésnek a következményeit, még ha nem is ő a felelős.”

fényévekre vannak az ilyen cselekedetektől.” Felteszi a kérdést magának, miért történt ez az agresszió: „Nem tudom, meg tudjuk-e valaha válaszolni ezt a kérdést, de éppen a minket irányító értékek alapján azt tartjuk helyesnek, ha a fiunk megtanulja vállalni a felelősséget, megtanul elszámolni döntéseiről, tetteiről, akkor is, ha még kiskorú”. A levél végén kifejezi együttérzését a bántalmazott tizennégy éves fiú családja iránt.

Forrás és fotó: Avvenire
Fordította: Thullner Zsuzsanna